

Ο ΜΥΘΗΛΑΟΣ

John G. ...

BLACK FLAG

ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ

ΚΟΝΙΣ ΜΠΛΑΚ ΥΓΡΟΝ

ΦΛΑΓΚ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ
 εις παγκοσμίαν διάδοσιν
ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ
 ούτινος 40 ΕΤΗ υπαρέσως ά-
 ποτελοῦσι τραγὴν ἐγγύησιν τε-
 λεότητος καὶ ὑπεροχῆς.
ΦΟΝΕΥΕΙ ΠΑΝ ΕΝΤΟΜΟΝ
 δι' ἀπλῆς εἰσπνοῆς τῶν ψεκαζο-
 μένων ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ μοῦτον
ΥΓΡΟΥ ἢ ΚΟΝΕΩΣ
 Μυρμηδία Κίτρου καὶ ὁλοσχερῆς
 ἀπουσία δηλητηριωδῶν ἢ ἀδρα-
 νῶν συστατικῶν.
 Ζητεῖται τὰ Κοκκία Δοχεῖα με-
 τὴν Μαύρην Σημαίναν ὅτινα πω-
 λούνται παντοῦ εἰς ποσὶν ἀνὰ με-
 γέθων καὶ αἰτῆς.
THE BLACK FLAG CO OF BALTIMORE
 Γεν. Ἀντ. ΚΟΥΡΚΟΥΜΕΛΗΣ ΦΩΚΙΑΣ & ΣΙΑ
 Ἡπείρου 45 - Τηλ. 11-71
 «ΗΧΩ» Σταδίου 8

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

Ο καλλίτερος
 επιτραπέσιος
 ΟΙΝΟΣ ἀπὸ
 Σταφύλι ΣΑ-
 ΒΑΤΙΑΝΟ

ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
 ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ
 ΛΕΥΚΟΣ

ΣΙΣ ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ
 2 1/2 καὶ 6 δακάων

ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ
 ΕΙΣ ΔΑΜΙΤΖΑ-
 ΝΑΣ 1 δὲ καὶ
 100 δακάων.

Ε ΟΚΑ ΔΡΑΧ. 10

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ
 Ἄνω τῶν 8 δαμ. τῶν

ΠΡΑΤΗΡΙΑ
 ΑΘΗΝΗ : ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΟΓΕΛΟΥ 6
 Τηλέφ. 14-34

ΠΕΙΡΑΙΑΣ : ΠΟΤΑΡΑ 70 ΤΗΛ. 7-88

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ & ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

Ἀπαλλάσσονται αἱ ΚΥΡΙΑΙ καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ διὰ τῆς
 χρήσεως τοῦ καλλυντικοῦ καὶ ἀβλαβοῦς Ἀμερικανικοῦ ἀντι-
 ιδρωτικοῦ :

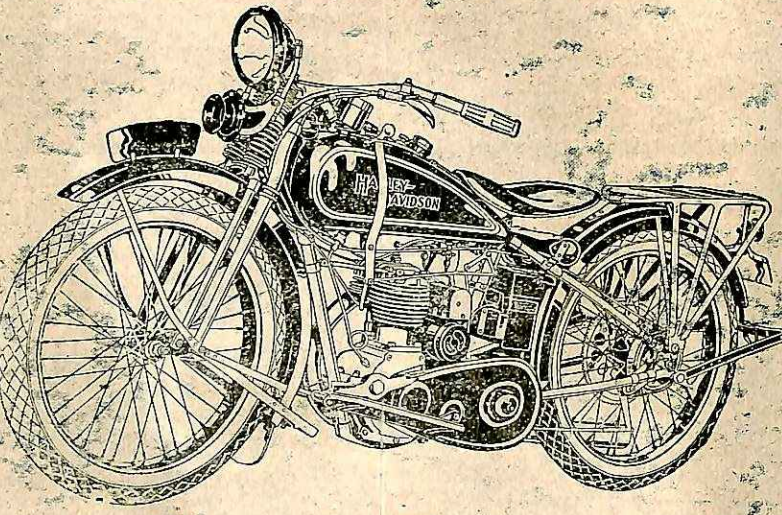
ODO-RO-NO

ἐκ τῆς νοχλήσεως τοῦ ιδρώτος καὶ τῶν καταστροφῶν τῶν ἐν-
 δυμάτων καὶ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙ τὴν διακοπὴν τοῦ ιδρώτος ἐφ'
 ὅσον θέλουν καὶ ὅποτε θέλουν καὶ τὴν ἀμεμπτοὶ κα' εὐχα-
 ριστοὶν ἐμφανίσιν τῶν.

Τὸ ΟΔΟ-RO-NO σὰς πα ρέχει ὡς ἐγγύησιν ὅτι εἶνε
 τὸ πρῶτον εἰσαχθέν καὶ χρησιμποιούμενον εἰς
50 Κράτη.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα καὶ Μυροπωλεῖα.

Καταστήματα : **M. N. ΜΑΤΣΟΥΚΑ**
 Κανάρη 10 ΑΘΗΝΑΙ Τηλέφ. 21-68
 Βουλῆς 14 Τηλέφ. 13-45 Νέον

HARLEY - DAVIDSON

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΑ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
I. ΒΟΡΡΕΣ & ΣΙΑ - ΒΟΥΛΗΣ 4 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟΝ ΓΝΗΣΙΟΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΝ ΤΗΣ ΜΟΚΚΑΣ
 ΘΑ ΕΥΡΗΤΕ ΜΟΝΟΝ ΣΤΟΝ

ΚΑΡΟΛΟΝ

ΤΟ ENFANT GATÉ ΤΟΥ ΚΑ'ΡΟΥ
 ΜΙΔΑΝ ΤΕΨΙΚΙΕΗ

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΟΝ ΚΑΦΕΚΟΠΤΕ ΟΝ

ΙΩΑΝΝ. ΦΩΤΟΥΧΟΥ

ΚΑ'ΙΡΟΝ
 ΡΑΗΑΒΕΤ ΕΛ ΤΙΒΝ Ν. 23

Γνήσιοι καφφέδες Μόκκας ἐπιστημονικῶς προκεκευ-
 ζόμενοι ἀπὸ ἀπόψεως καθαυρδισμῶτος καὶ ἀλέσματος
 ὑπὸ τὴν ἀμεσον ἐποπτεῖαν τοῦ ἰδίου.

Δ' Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ
 Νοσήματα δερμάτος, γριχ-
 τοῦ κεφαλῆς, ἱσταδοτικὰ
 Χολωμοῦ 32α 3-6 μ. μ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ
 ΙΑ ΤΡΟΣ-ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
 Ὁδὸς Ἰλίου 9-Α' Αθῆναι
 Ἀριθ. τηλεφ. 8 72 (Παλαιόν)

ΕΛΛΙΑ ΑΛΦΑ

Ἀνώτερα
 ὅλων.

Πραγματι-
 κῶς ἀγνὰ
 σὲ δοχεῖα
 σφραγισμέ-
 να 4 καὶ 2
 δακάων.

ΑΠΟΘΗΚΗ :
 Μεγάνδρου 21
 ΑΘΗΝΑΙ

DARMOL

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ
 τὸ δραστηριώτερον,
 τὸ εὐληπτότερον,
 καὶ τὸ εὐχρηστότερον
 :: Καθαρτικόν ::

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ὍΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
 ΑΘΗΝΑΙ (Ὁμόνοια)

ΒΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
 ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικῶν καὶ Ἀπο-
 θεματικῶν Δραχ. 57.500.000

Κεντρικὴν Πρατήριον 64, Ἀθῆναι 63

Οἶνοι κίμα : λευκοί, κόκκινοί, γλυ-
 κεῖς, ποσάτοι.

Οἶνοι εἰς φιάλας : Ἐπιτραπέσιος, ἡ-
 μιδοσμοί, ὀρεκτι-
 κοί, τοῦστικοί.

Ἑρμευτὶ ἐκ παλαιῶν Μοσχατῶν οἶνων.
 Μαυροδάφνη ἀπαρμόμυλος.

Παλαιὸν ἀπόσταγμα Οἶνου «ΒΟ-
 ΤΡΥΣ» τύπου Κοινία.

ΦΑΜΙΛΙΑ ΤῶΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ
 Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ κέντρα
 καταναλώσεως.

Κυρία,
 Θέλετε ν' ἀποκτήσῃτε ἓνα
 καινούργιο καὶ μεδερνὸ φέρεμα.
 Βάψατε μόνη τὸ παλὸν σας με
 Γερμανικὴν βαφὴν ὑφανμάτων.

ΑΡΤΙ

καὶ κανεῖς δὲν θὰ ἐννοήσῃς ὅτι
 εἶνε φέρεμα παλὸν καὶ δομμένο.
 Πωλοῦνται στὰ Ἑμπορικά καὶ
 Φαρμακεία. Ἀντιπρόσωπος :

Π. ΤΣΑΚΑΡΗΣ
 Αθῆναι Λέκα 21α

ΠΟΥΔΡΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ

Εἶνε ὁ καλλίτερος σύντροφος
 ἐκείνης κυρίας. Μὴ ἐμπεριέχουσα
 οὐδὲν βλαβερὸν στοιχεῖον, κάμει
 βελούδινο δερμα, μεταχειριζομένη
 δὲ μετὰ τῆς κρέμας ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ
 δίδει εἰς αὐτὸ ἐλαστικότητα καὶ
 δροσερότητα. Ὑπάρχει εἰς ὅλους
 τοὺς χρωματισμούς.

ΕΤΟΣ Β. - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β. - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 34 100

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
 ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
 ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.
 ΤΥΠΟΓΡ. : Γερμανοῦ Π. Πατρῶ 5.
 ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-08

Απο Οτι Βαρεο Και Ακοιο

Ο ΔΑΓΚΕΙΟΣ

Φόβος καὶ τρόμος! Ὁ δάγ-
 κειος! Ὁ ἀπαλῖος δάγκειος πυ-
 ρετός. Ἡ μισὴ Ἀθῆνα, ὁ μισὸς
 Πειραιεύς, εἶνε κρεββατωμένοι!
 Τὸ πρῶτ' προσβάλλεται ἡ μητέρα,
 ὁ ἓνα σπῖτι, τὸ μεσημέρι ἡ κόρη,
 τὸ δεῖλι ὁ υἱός, τὸ βράδυ ὁ πα-
 τὴρ! Κατὰ Θεοῦ!.. Οἱ γιατροὶ
 δὲν προσφάνουν καὶ κάμουν βί-
 ρεις. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν σπῖτι
 χωρὶς ἄρρωστο. Καὶ ἀπὸ τοὺς
 γράφοντας τὴν παρούσαν στήλην
 ὁ ἓνας ἐκρεββατώθηκε ἤδη. Ὁ
 Θεὸς νὰ φυλάξῃ δηλαδὴ νὰ μὴν
 ἄρρωστηθῇ ὁλόκληρος ἡ... Οἱ-
 κονομία αὐτῶ «Μπουκέτου»!

ΕΚΛΟΓΕΣ

Προεκλογικὴ περίοδος. Ὁ Ἕλλην
 στὸ στοιχεῖον του. Συζητήσεις, ἔ-
 ριδες, ἀντεγκλήσεις, γρονθοκοπήμα-
 τα ἐπὶ τῆς τραπέζης, τοῖχοι δδόν-
 ταν, μικροκαυγαδία. Καὶ αὐτὴ ἡ
 γεροσύνα τοῦ Ζαχαράτου ἀναψα καὶ
 καίει, βοάει καὶ κοχλάζει!.. Διμάρ-
 ρει ἀγρίως καὶ δὲν πτοῦται νὰ οβύ-
 νῃ τὴν δύνα τῆς με ἀλλεπάλληλα νε-
 ρά. Τόια νιπόμενα τὴν ἡμέρα πίνει
 ἡ ἀθλία! Χαλάλι τῆς ὁμοῦ. Ἄν
 δὲν ὑπῆρχε κι' αὐτὴ τί θὰ γινόμα-
 στε!..

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

Γέμους ὁ κόσμος ἐκλογικὰ προ-
 γράμματα. Κάθε ὑποψήφιος καὶ ἰ-
 δίως οἱ ἀνεξαρτήτοι, κυκλοφοροῦν
 τὰ διὰ τοὺς. Δὲν λέγεται δὲ καὶ δὲν
 γράφεται τί ὑπόσχονται. Φοῦρνους
 με καρβέλια! Ὅα κάμουμε τοῦτο κ'
 ἐκεῖνο, θὰ φηγήνομε τὸ ψωμί, θὰ
 ἀναγκάσομε τὸν ὄρναν νὰ βρέξῃ
 μᾶνα, θὰ κάμουμε νὰ φυτρώσῃ
 ἀπὸ τὴν γῆς χορτονομίσματα, θὰ
 σὲς χορτάσομε, θὰ σὲς πλουτήνο-
 με, θὰ σὲς ἀνεβάσομε στὸν Πα-
 ράδεισον!..

Ὁ λαὸς τὰ διαβάει ὅλα αὐτὰ,
 κουνάει ἐλαστικὰ τὸ κεφάλι του καὶ
 τὰ χρησιμοποιεῖ ὅπου πρέπει καὶ ὅ-
 πως τοὺς πρέτει!..

ΜΠΡΑΒΟΟΟ!..

Στὸ ἐκλογικὸ μάλιστα πρόγραμμα
 ἐνὸς Πειραιώτη μεγαλοβιομηχάνου
 διαβάσαμε ἐντὸς τῶν ἄλλων καὶ ὅτι
 «ἡ φορματικὴ προέχεται ἀπὸ τὸ
 μέγεθος τοῦ»!..

Ἀπὸ τὰς μαύρας ψήφους ἔξερν
 μᾶς πῆ τι προέχεται ὁ κ. Μεγαλο-
 βιομηχανός;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ὅλα τὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης ποὺ
 ἔλαβαν μέρος στὸν Παγκόσμιον Πό-
 λεμον ἐπέμψαν εὐθὺς ἀμέσως μετὰ

Απο Οτι Βαρεο Και Ακοιο

Ο ΔΑΓΚΕΙΟΣ

τὴν λῆξιν του, τοὺς ἡρώϊκους νε-
 κρούς των καὶ ἀνήμερον Μημεῖον
 διὰ τὸν Ἀγνώστον Στρατιώτην. Εἰς
 τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ παρῆλθε σχε-
 δὸν δεκάτια καταναλωθεῖσα, ὅπως
 γίνεται πάντοτε ἐδῶ εἰς ἀσκό-
 πους ἀκαδημαϊκὰς συζητήσεις, ἡ-
 λίσσμεν δι' ἐπιτέλους θὰ ἴδωμεν
 ἀνεγερόμενον καὶ εἰς τὰς Ἀθῆνας
 τὸ Μημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρα-
 τιώτη. Ἀλλοίμονο ὁμοῦ! Νῆαι
 συζητήσεις ἀρχισαν πάλι περὶ τοῦ
 τόπου εἰς τὸν ὅποιον θάνατος ἦ
 τὸ μημεῖον. Ἄς περιμεινωμεν λοι-
 πὸν ἄλλην μὴν δεκάτια, ἕως ὅ-
 του νὰ τελειώσουν αἱ συζητήσεις
 αὐταί!..

.....

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΜΑΣ κ. ΔΟΥΑΝΗΣ

Ἡ ἐν Νέῳ Ὑόρκῃ ἐκδιδομένη
 μεγάλη καθημερινὴ Ἐφημερίς «Ἐθνι-
 κὸς Κήρυξ» γράφει περὶ τοῦ ἐκλεκτοῦ
 συνεργάτου μας κ. Θάνου Δογάνη
 τὰ ἑξῆς :

«Ἐνας ἀπὸ τοὺς πῶ δυνατοὺς

καὶ πιστοὺς ζωγράφους τῆς σημε-
 ρινῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς εἶνε καὶ ὁ
 κ. Θάνος Δογάνης τοῦ ὁποῖου τὰ
 διηγήματα δικαίως ἐξακρηκτικὰ ἴσθ-
 σαν ὡς ἀληθινὰς ζωγραφίαις τοῦ
 Ἑλληνικοῦ βουνοῦ, τοῦ Ἑλληνικοῦ
 κάμπου, τοῦ Ἑλληνικοῦ χωριοῦ
 καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ. Ὁ κ.
 Δογάνης εἶνε τακτικὸς συνεργάτης
 τῶν Ἀθηναίων περιοδικῶν «Μπου-
 κέτος» καὶ «Οἰκονομία». Ὡς Τρα-
 γωδία τῆ Νύκτα εἶνε ὁ τίτλος τοῦ
 διηγήματός του τὸ ὁποῖον δημοσι-
 εῖται εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ
 «Μπουκέτου». Εἰς τὸ ἴδιον τεῦχος
 δημοσιεύεται καὶ ὁ «Μητρομάρας»,
 μὲ ἀπὸ τῆς ἀραιότερας οὐλίδος τῆς
 Ἑλληνικῆς κλεφτουριάς καὶ τοῦ
 ἀρματολικοῦ ἐπὶ Τουργικῇ.

Ὁ κ. Δογάνης εἶνε ἐκδοκὴ καὶ
 τόμον διηγημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον
 «Καπέλλος», ἐνα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ ἔρ-
 γα τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, τὸ
 ὁποῖον θερμῶς συστήνομεν εἰς τοὺς
 ἀναγνώστας μας. Τὸν τόμον δύνα-
 ται νὰ τὸν ζητήσῃ καὶ εἰς τὰ γρα-
 φεῖα μας ἐμβαλόντες δραχ. 15.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος τοῦ Ἰουνίου
 τοῦ ἐν Σικάγῳ τῆς Ἀμερικῆς ἐκδι-
 δομένου Ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ με
 συνεργασίαν τῶν κ. κ. Πολυμᾶ,
 Βάρναλη, Δρίβα, Στασινοπούλου
 καὶ πολλῶν ἄλλων γνωστῶν καὶ ἀ-
 γνῶστων.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΚΑΚΟΓΡΑΦΟΣ ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ

Ὁ στρατάρχης Βιλλερουά, ποὺ
 ἦταν κηδεμὼν τοῦ νεαροῦ Λουδο-
 βίκου XV, ἔγραφε τόσο δυσανά-
 γνωστα, ποὺ κι' ὁ ἴδιος ἀκόμα
 δταν ξαναδιάβαζε ὅσα εἶχε γρά-
 ψῃ δὲν κατάρθωνε νὰ καταλάβῃ
 τί εἶχε γράφει.

Κάποτε λοιπὸν ἔγραφε ἓνα
 γράμμα στὸν Καρδινάλιον Φλε-
 ρύ, ὁ ὁποῖος ἦταν διδάσκαλος
 τοῦ νεαροῦ βασιλέως.

Ἄλλ' ὅπως ἦταν ἐπόμενο ὁ
 Φλερύ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ διαβά-
 σῃ καὶ τοῦ ἔγραψε νὰ τοῦ ξανα-
 στείλῃ ἓνα ἄλλο γράμμα πὺ κα-
 θαρογραμμένο. Πράγματι ὁ Βιλ-

λερουά τοῦ ξαναγράψε, ἀλλὰ καὶ
 αὐτὴ τὴ φορά ὁ γραφικὸς του χα-
 ρακτήρας δὲν ἦταν διάφορος ἀπὸ
 πρὶν. Τότε ὁ Φλερύ ἔλασε τὴν ὁ-
 πρηνὴν του καὶ τετράρα :

— Γὰ νὰ μὴ νομίσῃ ὁ κόσμος
 εἰς ὁ βασιλεὺς εἶχε ἓνα κηδεμὲνα
 ποὺ δὲν ἔβρι νὰ γράφῃ κ' ἓνα
 δάσκαλο ποὺ δὲν ἔβρι νὰ διαβά-
 ζῃ, εἶνε καλύτερο νὰ μὴ μοῦ
 ξαναγράψῃ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος τοῦ Ἰουνίου
 τοῦ ἐν Σικάγῳ τῆς Ἀμερικῆς ἐκδι-
 δομένου Ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ με
 συνεργασίαν τῶν κ. κ. Πολυμᾶ,
 Βάρναλη, Δρίβα, Στασινοπούλου
 καὶ πολλῶν ἄλλων γνωστῶν καὶ ἀ-
 γνῶστων.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ι

Τὸ πέλαιος ἀπόψε τοῦρμα
 Στὴν κρῖα νύχτα ποὺ τὸ γγίζει,
 Καὶ δίχως νὰ φυσῶνε ἀνέμοι,
 Στὴν ἀκρὴ διπλοκουματίζει,
 Κούφιος ἀχὸς δὲν ἀπολείπει
 Νὰ μὴ σκορπᾷ τὴ μάνητά του
 Σχενίεμαι στ' ἀκορμιάλι κάτω,
 Καὶ σμίγω τὴν κορυφὴ μου λήπη
 Μὲ τὴ μαυρίλα τοῦ κυράτου!..

II

Ἀχνίζουνε στὰ παραθύρια
 Τὰ νοσημένα χέλια τάχα τώρα
 Θαμπὰ τ' ἀστέρια εἶνε τὰ μύρια,
 Τὰ φῶτα πὺδ θαμπὰ στὴ χώρα,
 Πάχνης μαγνάδι εἶχε σκεπασί
 Τὴν ἀνατάραχην ἐσπέρα,
 Καὶ μέσα στὴν ὕψη ἀτμοσφαῖρα,
 Πάσχει μαζί μου κι' ὁ δὲ πλάση,
 Σὰν ἀπὸ μιὰ ἀγνώστη φοβέρα!..

III

Μετῶ τὴν ὄρα τὴ θλιμμένη
 Μὲ τὸ κρυφὸ μου καρδιοχτύπι,
 Τὸ φεγγαράκι, νάτο βαρύνει
 Κι' αὐτὸ μὲ μιὰ περίσσια λύπη,
 Στὸ δάκρυ σ' ἀκροβλεφαρίζα.
 Τρέμει στὴν ἀναστροφή γαλήνη;
 Γὰ μὴ στιγμὴν οὐ μὲνα κλίνει,
 Κι' ἀμέσως ἡ φευγάτη ἐλπίδα
 Μπαίνει στὰ γόνατά καὶ μ' ἀφίνει!..

IV

Στὸν κάμπον ἀναπνοὴ καρμιά,
 Ζερόχορτα κι' ἀγκάθια πλήθος,
 Καὶ μέσ' τῇ βαρύνῃ ἐρημιά
 Μόνο τ' ἀνήσυχό μου σιγῆθος...
 Κρατῶ τὴν κεφαλὴ γυμνήν,
 Τὰ ματια μισοφασμασμένα,
 Λίγο ψηλότερ' ἀπὸ μένα
 Πληθαίν' ἡ νύχτα καὶ πληθαίνει
 Τὰ σύννεφα τ' ἀνταρσιασμένα!..

Μ. Μαλακάσης

ΤΗΓΑΙΝΩ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ!..

Κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μπέρ-
 γκε-Ζούμ, ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν
 γαλλικῶν στρατευμάτων ντὲ Σαιν-
 Ζερμὰν, εἶδε ξαφνικὰ ἓνα στρα-
 τιώτη νὰ βγαλῇ ἀπὸ τὸ χαρά-
 κωμα καὶ ὑποφιστάσῃ ὅτι εἶχε
 νὰ ἀμῇ μὲ κανένα λιποτάκτη!..

— Ἐ, σὺ! τοῦ φώναξε. Ποὺ
 πηγαίνεις;

— Πηγαίνω νὰ πεθάνω! ἀπὴν-
 τησεν ἡρέμα ὁ στρατιώτης, ὁ ὁ-
 ποῖος ἦταν βαρὺ τραυματισμένος.
 Καὶ πράγματι μόλις προχώρησε
 λίγα βήματα, ἔπεσε κάτω νεκρός!

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τι-
 μὴν παλαιὰ βιβλία καὶ ὁλόκληροι
 βιβλιοθηκαί. Πληροφορίαι εἰς τὰ
 γραφεῖα μας. Λέκα 7.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΗΡΩΪΚΗ ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤΕΣΠΑΡΜΠΕΣ

αυτοκράτωρ θά επιθεωρήσῃ τὸ τρίτο σῶμα... Ὁ Νέυ μὴ ἀνέθεσε νὰ σὰς εἰδοποιήσω... Ἐπὶ κεφαλῆς θὰ παρελάσετε σείς.

Ὁ συνταγματάρχης ἔδωκε σὲ θυρωρὶὰ γέλια.

— Χαχά!... τὸ τρίτο σῶμα... θὰ παρελάσῃ... χαχά...

Ἐξαφνὰ, ἀλλάζοντας ὕψος, ἐγύρισεν πρὸς τὸν στρατηγὸ καὶ κοιτάζοντάς τον κατὰματα τοῦ εἶπε μὲ βαθεῖα φωνή:

— Χωρεῖστε, βεβαίᾳ!

— Κύριε Σαρπὼ! Τί ἐκφράσεις εἰν αὐτὲς!...

— Χίλιοι διαβόλοι!... Ἕνας μόνον αυτοκράτωρ μὴ ποτε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ παλληκάρια αὐτά... Νά: αὐτοὶ καὶ πάλιν!... Καὶ ὁ συνταγματάρχης σήκωσε τὴ χεὶρ καὶ ἔδειξε τὸν οὐρανόν.

— Ὡραία ἐπιθεώρησις θάνατο, μὴ τὸν Θεό!... ἐξηκολούθησε. Στὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου τὸ 3ο Σῶμα ἀπέτελει τὸ ἀπὸ 35000 πεζοῦς καὶ 2400 ἵππων.

Ὅταν ἄρχισε ἡ ὑποχώρησις ἡ δύναμις του ἀνῆλθε σὲ 10.000 ἄνδρες. Ἔχετε πόσοι τοῦ ἀπομένοντος τώρα;...

— Ἐκατὸν τριάντα! ἄνδρες. Ἄλογα δὲν ὑπάρχουν πεῖ. Ἐγὼ, ὁ συνταγματάρχης Σαρπὼ, ἔχετε πόσους ἄνδρας ἔχω σὲ σύνταγμα μου;...

— Πόσους;

— Ἐφτά!... Τόσοι ἔχουν ἀπομείνει ἀπὸ ἓνα ὀλοκλήρου συντάγμα γρεναδιέρων!

Ὁ στρατηγὸς ἐκρούνησε τὸ κεφάλι του μὲ φρίκη:

— Πόσοι εἶνε πληγωμένοι ἀπ' αὐτοὺς;

— Οἱ ἑξή!

— Ἀξιωματικοί;

— Ἕνας καὶ μόνον: Ἐγὼ. Κι' εἰμαι ὁ μόνος γερὸς...

— Ἔστω, εἰπεν ὁ στρατηγὸς μετὰ μικρῆς σιωπῆς. Σήμερα εἶνε 4 τοῦ μηνός. Ἀύριο, ὡς τις 9 τὸ βράδυ, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἐκτελέσῃς τὸν 3ον Σῶμα...

— Μὴ σ' αὐτὴν τὴν χιονισμένην ἐρημίαν ἔρημον ἰεφάνησεν μετὰ ὁρμῆς ὁ συνταγματάρχης Σαρπὼ. Ἀδύνατον!...

— Τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον δταν τὸ θέλει ὁ αυτοκράτωρ, ἀπήντησεν ὁ στρατηγός. Ἀκούσατε, Σαρπὼ: Ὁ Αυτοκράτωρ...

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο ὁ στρατηγὸς κάλπασε καὶ χάθηκε μέσα σὲ σκοτάδι.

Ὁ Σαρπὼ ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένος. Ὁλόγυρα του βοιόκοντοσαν τὰ οἰκτρά ἀπομεινάρια τῆς περὶ φημης γαλλικῆς στρατιᾶς. Τραυματίαι, ἀρρωστοί, σκοτωμένοι, ἦσαν σοφισμένοι φύρδην-μύγδην ἀνάμεσα σὲ σκόρπια λείψανα σκητῆς, σὲ σπαρμένα κανόνια καὶ σὲ κουρέλια. Ὁ Σαρπὼ ἀποχώρησε μὲ ἀργὰ βήματα πρὸς τὰ ζωντανὰ αὐτὰ πτώματα.

— Αὐτοὺς ἐκεῖ... μνημονεύει μὲ σὲ δόγμα τοῦ Σαρπὼ. Ἐπιθεώ-

ρησις, λέει, τοῦ αυτοκράτορος... Κι' αὐτοὶ κίβλας!... Μὲ στρατιώτες χωρὶς στολές, γεμάτους σπαθιές, ζωντανούς πεθαμένους... Ἀίντε σύνταξέ τους σὲ λόγους!...

Ἐκεῖ πού περπατοῦσε, ἐκκουντῆζε ἔναν φαντάσμα πού εἶχε νὰ εἶνε πεσμένος μπρὸς τοῦ ἀπὸ τὸν ὄμο.

— Ε, παλληκάρη!... Σὲ ποῖο σύνταγμα ἀνήκεις!...

Ὁ νέος ἀνοίξε βαρεῖα τὰ βλέφαρά του, ἐξοίσε ἓνα θολὸ βλέμμα στὸν συνταγματάρχην καὶ χωρὶς νὰ τοῦ πῇ λέξη, ξανάλεισε τὰ μάτια.

Ὁ Σαρπὼ ἔβγαλε τὸ σπαθί του καὶ προχώρησε σὲ μίαν ὁμάδα μπαρουντοκαπνισμένων ἱππῶν πού προσαποθῶσαν νὰ ἑστάνουν τὰ ξυλαιομένα χεῖρα τους σὲ μιά μισοσβημένη φωτιά. Μὲ βροντερὴ φωνὴ τοὺς διεβίβασε τὴν διαταγὴ τοῦ Αυτοκράτορος.

— Ἔχετε τάλογά σας;... τοὺς ἐρώτησε σὲ τέλος.

— Οἱ γέροι καλαίμαχοι γελᾶσαν μ' ἓνα σιγανόν, παρατεταμένο γέλιο.

— Δὲν περᾶς!... Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἄλογα! Ἐμπρός... Μάρες...

Καὶ ἐκκουντῆσε τὸν πένθημον περπατῶν.

— Αἰντε, σήκω! εἶπε σ' ἓνα γρεναδιέρου πού ἦταν ξεπλωμένος κατὰ γῆς.

Ὁ γρεναδιέρου τοῦ ἔβγαλε μιά ματιὰ γεμάτη ὀργή.

— Γιατὶ πρὸς σέξε καλά, τοῦ εἶπε.

— Ὅσο κι' ἂν εἶσαι γαλόνιας, δὲν ὀχω τίποτε νὰ σάψω σὲ τὸν τόπο!...

Καὶ, καθὼς ἔκανε νάνασκησιν ἡ ὁ κουρέλιασμένος του μανδύας ἀνασηκώθηκε καὶ ἐξεκίνησε τὸ κῶτω μέρος τοῦ κορμιού του.

Ὁ Σαρπὼ εἶδε τότε μὲ φρίκη ὅτι τοῦ ἔλειπε τὸ ἓνα πόδι...

Ὁ συνταγματάρχης τὰ σφιγμένον τὴν ἀπεπαινήσθησε. Κατὰ τὰς τρεῖς, εἶχε κατορθώσει νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς ἑκατὸν εἰκοσι πέντε ἀπὸ τοὺς 130 ἄνδρας πού ἀπαρτίζαν πλὴν τὸ 3ον Σῶμα. Τοὺς ἄλλους πέντε, παρ' ὅλες τῆς ἐρευνῆς του, δὲν κατόρθωσε νὰ τοὺς ἐκτελέσῃ.

Σὲ τέλος ἀπεπαινήσθησε, καὶ ἀπεφάσισε νὰ γυρίσῃ σὲ πρὸ χειρὸς Στρατηγείου.

Ἐκεῖ, λοιπὸν πού προχωροῦσαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς παρὰ φημης στρατιᾶς του συνοδείας, συνήντησε ἑαυτοὺς, σὲ τὴν μέση τοῦ δρόμου, ἓνα νεοσύλληκτο φαντάρο, ὁ ὁποῖος, ἀπαθῆστατα, ἠσυχολοῖτο, σὲ νὰ καθάριζεν ἀπὸ τὰ χιόνια τὸ κορμὸν πού ἐνός ἄλλοι.

— Αὐτοὺς ἐκεῖ... μνημονεύει μὲ σὲ δόγμα τοῦ Σαρπὼ. Ἐπιθεώ-

ρησις, λέει, τοῦ αυτοκράτορος... Κι' αὐτοὶ κίβλας!... Μὲ στρατιώτες χωρὶς στολές, γεμάτους σπαθιές, ζωντανούς πεθαμένους... Ἀίντε σύνταξέ τους σὲ λόγους!...

Ἐκεῖ πού περπατοῦσε, ἐκκουντῆζε ἔναν φαντάσμα πού εἶχε νὰ εἶνε πεσμένος μπρὸς τοῦ ἀπὸ τὸν ὄμο.

— Ε, παλληκάρη!... Σὲ ποῖο σύνταγμα ἀνήκεις!...

Ὁ νέος ἀνοίξε βαρεῖα τὰ βλέφαρά του, ἐξοίσε ἓνα θολὸ βλέμμα στὸν συνταγματάρχην καὶ χωρὶς νὰ τοῦ πῇ λέξη, ξανάλεισε τὰ μάτια.

Ὁ Σαρπὼ ἔβγαλε τὸ σπαθί του καὶ προχώρησε σὲ μίαν ὁμάδα μπαρουντοκαπνισμένων ἱππῶν πού προσαποθῶσαν νὰ ἑστάνουν τὰ ξυλαιομένα χεῖρα τους σὲ μιά μισοσβημένη φωτιά. Μὲ βροντερὴ φωνὴ τοὺς διεβίβασε τὴν διαταγὴ τοῦ Αυτοκράτορος.

— Ἔχετε τάλογά σας;... τοὺς ἐρώτησε σὲ τέλος.

— Οἱ γέροι καλαίμαχοι γελᾶσαν μ' ἓνα σιγανόν, παρατεταμένο γέλιο.

— Δὲν περᾶς!... Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἄλογα! Ἐμπρός... Μάρες...

Καὶ ἐκκουντῆσε τὸν πένθημον περπατῶν.

— Αἰντε, σήκω! εἶπε σ' ἓνα γρεναδιέρου πού ἦταν ξεπλωμένος κατὰ γῆς.

Ὁ γρεναδιέρου τοῦ ἔβγαλε μιά ματιὰ γεμάτη ὀργή.

— Γιατὶ πρὸς σέξε καλά, τοῦ εἶπε.

— Ὅσο κι' ἂν εἶσαι γαλόνιας, δὲν ὀχω τίποτε νὰ σάψω σὲ τὸν τόπο!...

Καὶ, καθὼς ἔκανε νάνασκησιν ἡ ὁ κουρέλιασμένος του μανδύας ἀνασηκώθηκε καὶ ἐξεκίνησε τὸ κῶτω μέρος τοῦ κορμιού του.

Ὁ Σαρπὼ εἶδε τότε μὲ φρίκη ὅτι τοῦ ἔλειπε τὸ ἓνα πόδι...

Ὁ συνταγματάρχης τὰ σφιγμένον τὴν ἀπεπαινήσθησε. Κατὰ τὰς τρεῖς, εἶχε κατορθώσει νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς ἑκατὸν εἰκοσι πέντε ἀπὸ τοὺς 130 ἄνδρας πού ἀπαρτίζαν πλὴν τὸ 3ον Σῶμα. Τοὺς ἄλλους πέντε, παρ' ὅλες τῆς ἐρευνῆς του, δὲν κατόρθωσε νὰ τοὺς ἐκτελέσῃ.

Σὲ τέλος ἀπεπαινήσθησε, καὶ ἀπεφάσισε νὰ γυρίσῃ σὲ πρὸ χειρὸς Στρατηγείου.

Ἐκεῖ, λοιπὸν πού προχωροῦσαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς παρὰ φημης στρατιᾶς του συνοδείας, συνήντησε ἑαυτοὺς, σὲ τὴν μέση τοῦ δρόμου, ἓνα νεοσύλληκτο φαντάρο, ὁ ὁποῖος, ἀπαθῆστατα, ἠσυχολοῖτο, σὲ νὰ καθάριζεν ἀπὸ τὰ χιόνια τὸ κορμὸν πού ἐνός ἄλλοι.

— Αὐτοὺς ἐκεῖ... μνημονεύει μὲ σὲ δόγμα τοῦ Σαρπὼ. Ἐπιθεώ-

ρησις, λέει, τοῦ αυτοκράτορος... Κι' αὐτοὶ κίβλας!... Μὲ στρατιώτες χωρὶς στολές, γεμάτους σπαθιές, ζωντανούς πεθαμένους... Ἀίντε σύνταξέ τους σὲ λόγους!...

Ἐκεῖ πού περπατοῦσε, ἐκκουντῆζε ἔναν φαντάσμα πού εἶχε νὰ εἶνε πεσμένος μπρὸς τοῦ ἀπὸ τὸν ὄμο.

— Ε, παλληκάρη!... Σὲ ποῖο σύνταγμα ἀνήκεις!...

Ὁ νέος ἀνοίξε βαρεῖα τὰ βλέφαρά του, ἐξοίσε ἓνα θολὸ βλέμμα στὸν συνταγματάρχην καὶ χωρὶς νὰ τοῦ πῇ λέξη, ξανάλεισε τὰ μάτια.

Ὁ Σαρπὼ ἔβγαλε τὸ σπαθί του καὶ προχώρησε σὲ μίαν ὁμάδα μπαρουντοκαπνισμένων ἱππῶν πού προσαποθῶσαν νὰ ἑστάνουν τὰ ξυλαιομένα χεῖρα τους σὲ μιά μισοσβημένη φωτιά. Μὲ βροντερὴ φωνὴ τοὺς διεβίβασε τὴν διαταγὴ τοῦ Αυτοκράτορος.

— Ἔχετε τάλογά σας;... τοὺς ἐρώτησε σὲ τέλος.

— Οἱ γέροι καλαίμαχοι γελᾶσαν μ' ἓνα σιγανόν, παρατεταμένο γέλιο.

— Δὲν περᾶς!... Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἄλογα! Ἐμπρός... Μάρες...

Καὶ ἐκκουντῆσε τὸν πένθημον περπατῶν.

— Αἰντε, σήκω! εἶπε σ' ἓνα γρεναδιέρου πού ἦταν ξεπλωμένος κατὰ γῆς.

Ὁ γρεναδιέρου τοῦ ἔβγαλε μιά ματιὰ γεμάτη ὀργή.

— Γιατὶ πρὸς σέξε καλά, τοῦ εἶπε.

— Ὅσο κι' ἂν εἶσαι γαλόνιας, δὲν ὀχω τίποτε νὰ σάψω σὲ τὸν τόπο!...

Καὶ, καθὼς ἔκανε νάνασκησιν ἡ ὁ κουρέλιασμένος του μανδύας ἀνασηκώθηκε καὶ ἐξεκίνησε τὸ κῶτω μέρος τοῦ κορμιού του.

Ὁ Σαρπὼ εἶδε τότε μὲ φρίκη ὅτι τοῦ ἔλειπε τὸ ἓνα πόδι...

Ὁ συνταγματάρχης τὰ σφιγμένον τὴν ἀπεπαινήσθησε. Κατὰ τὰς τρεῖς, εἶχε κατορθώσει νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς ἑκατὸν εἰκοσι πέντε ἀπὸ τοὺς 130 ἄνδρας πού ἀπαρτίζαν πλὴν τὸ 3ον Σῶμα. Τοὺς ἄλλους πέντε, παρ' ὅλες τῆς ἐρευνῆς του, δὲν κατόρθωσε νὰ τοὺς ἐκτελέσῃ.

Σὲ τέλος ἀπεπαινήσθησε, καὶ ἀπεφάσισε νὰ γυρίσῃ σὲ πρὸ χειρὸς Στρατηγείου.

Ἐκεῖ, λοιπὸν πού προχωροῦσαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς παρὰ φημης στρατιᾶς του συνοδείας, συνήντησε ἑαυτοὺς, σὲ τὴν μέση τοῦ δρόμου, ἓνα νεοσύλληκτο φαντάρο, ὁ ὁποῖος, ἀπαθῆστατα, ἠσυχολοῖτο, σὲ νὰ καθάριζεν ἀπὸ τὰ χιόνια τὸ κορμὸν πού ἐνός ἄλλοι.

— Αὐτοὺς ἐκεῖ... μνημονεύει μὲ σὲ δόγμα τοῦ Σαρπὼ. Ἐπιθεώ-

ρησις, λέει, τοῦ αυτοκράτορος... Κι' αὐτοὶ κίβλας!... Μὲ στρατιώτες χωρὶς στολές, γεμάτους σπαθιές, ζωντανούς πεθαμένους... Ἀίντε σύνταξέ τους σὲ λόγους!...

Ἐκεῖ πού περπατοῦσε, ἐκκουντῆζε ἔναν φαντάσμα πού εἶχε νὰ εἶνε πεσμένος μπρὸς τοῦ ἀπὸ τὸν ὄμο.

— Ε, παλληκάρη!... Σὲ ποῖο σύνταγμα ἀνήκεις!...

Ὁ νέος ἀνοίξε βαρεῖα τὰ βλέφαρά του, ἐξοίσε ἓνα θολὸ βλέμμα στὸν συνταγματάρχην καὶ χωρὶς νὰ τοῦ πῇ λέξη, ξανάλεισε τὰ μάτια.

Ὁ Σαρπὼ ἔβγαλε τὸ σπαθί του καὶ προχώρησε σὲ μίαν ὁμάδα μπαρουντοκαπνισμένων ἱππῶν πού προσαποθῶσαν νὰ ἑστάνουν τὰ ξυλαιομένα χεῖρα τους σὲ μιά μισοσβημένη φωτιά. Μὲ βροντερὴ φωνὴ τοὺς διεβίβασε τὴν διαταγὴ τοῦ Αυτοκράτορος.

— Ἔχετε τάλογά σας;... τοὺς ἐρώτησε σὲ τέλος.

— Οἱ γέροι καλαίμαχοι γελᾶσαν μ' ἓνα σιγανόν, παρατεταμένο γέλιο.

— Δὲν περᾶς!... Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἄλογα! Ἐμπρός... Μάρες...

Καὶ ἐκκουντῆσε τὸν πένθημον περπατῶν.

— Αἰντε, σήκω! εἶπε σ' ἓνα γρεναδιέρου πού ἦταν ξεπλωμένος κατὰ γῆς.

Ὁ γρεναδιέρου τοῦ ἔβγαλε μιά ματιὰ γεμάτη ὀργή.

— Γιατὶ πρὸς σέξε καλά, τοῦ εἶπε.

— Ὅσο κι' ἂν εἶσαι γαλόνιας, δὲν ὀχω τίποτε νὰ σάψω σὲ τὸν τόπο!...

Καὶ, καθὼς ἔκανε νάνασκησιν ἡ ὁ κουρέλιασμένος του μανδύας ἀνασηκώθηκε καὶ ἐξεκίνησε τὸ κῶτω μέρος τοῦ κορμιού του.

Ὁ Σαρπὼ εἶδε τότε μὲ φρίκη ὅτι τοῦ ἔλειπε τὸ ἓνα πόδι...

Ὁ συνταγματάρχης τὰ σφιγμένον τὴν ἀπεπαινήσθησε. Κατὰ τὰς τρεῖς, εἶχε κατορθώσει νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς ἑκατὸν εἰκοσι πέντε ἀπὸ τοὺς 130 ἄνδρας πού ἀπαρτίζαν πλὴν τὸ 3ον Σῶμα. Τοὺς ἄλλους πέντε, παρ' ὅλες τῆς ἐρευνῆς του, δὲν κατόρθωσε νὰ τοὺς ἐκτελέσῃ.

Σὲ τέλος ἀπεπαινήσθησε, καὶ ἀπεφάσισε νὰ γυρίσῃ σὲ πρὸ χειρὸς Στρατηγείου.

Ἐκεῖ, λοιπὸν πού προχωροῦσαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς παρὰ φημης στρατιᾶς του συνοδείας, συνήντησε ἑαυτοὺς, σὲ τὴν μέση τοῦ δρόμου, ἓνα νεοσύλληκτο φαντάρο, ὁ ὁποῖος, ἀπαθῆστατα, ἠσυχολοῖτο, σὲ νὰ καθάριζεν ἀπὸ τὰ χιόνια τὸ κορμὸν πού ἐνός ἄλλοι.

— Αὐτοὺς ἐκεῖ... μνημονεύει μὲ σὲ δόγμα τοῦ Σαρπὼ. Ἐπιθεώ-

ρησις, λέει, τοῦ αυτοκράτορος... Κι' αὐτοὶ κίβλας!... Μὲ στρατιώτες χωρὶς στολές, γεμάτους σπαθιές, ζωντανούς πεθαμένους... Ἀίντε σύνταξέ τους σὲ λόγους!...

Ἐκεῖ πού περπατοῦσε, ἐκκουντῆζε ἔναν φαντάσμα πού εἶχε νὰ εἶνε πεσμένος μπρὸς τοῦ ἀπὸ τὸν ὄμο.

— Ε, παλληκάρη!... Σὲ ποῖο σύνταγμα ἀνήκεις!...

Ὁ νέος ἀνοίξε βαρεῖα τὰ βλέφαρά του, ἐξοίσε ἓνα θολὸ βλέμμα στὸν συνταγματάρχην καὶ χωρὶς νὰ τοῦ πῇ λέξη, ξανάλεισε τὰ μάτια.

Ὁ Σαρπὼ ἔβγαλε τὸ σπαθί του καὶ προχώρησε σὲ μίαν ὁμάδα μπαρουντοκαπνισμένων ἱππῶν πού προσαποθῶσαν νὰ ἑστάνουν τὰ ξυλαιομένα χεῖρα τους σὲ μιά μισοσβημένη φωτιά. Μὲ βροντερὴ φωνὴ τοὺς διεβίβασε τὴν διαταγὴ τοῦ Αυτοκράτορος.

— Ἔχετε τάλογά σας;... τοὺς ἐρώτησε σὲ τέλος.

— Οἱ γέροι καλαίμαχοι γελᾶσαν μ' ἓνα σιγανόν, παρατεταμένο γέλιο.

— Δὲν περᾶς!... Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἄλογα! Ἐμπρός... Μάρες...

Καὶ ἐκκουντῆσε τὸν πένθημον περπατῶν.

— Αἰντε, σήκω! εἶπε σ' ἓνα γρεναδιέρου πού ἦταν ξεπλωμένος κατὰ γῆς.

Ὁ γρεναδιέρου τοῦ ἔβγαλε μιά ματιὰ γεμάτη ὀργή.

— Γιατὶ πρὸς σέξε καλά, τοῦ εἶπε.

— Ὅσο κι' ἂν εἶσαι γαλόνιας, δὲν ὀχω τίποτε νὰ σάψω σὲ τὸν τόπο!...

Καὶ, καθὼς ἔκανε νάνασκησιν ἡ ὁ κουρέλιασμένος του μανδύας ἀνασηκώθηκε καὶ ἐξεκίνησε τὸ κῶτω μέρος τοῦ κορμιού του.

Ὁ Σαρπὼ εἶδε τότε μὲ φρίκη ὅτι τοῦ ἔλειπε τὸ ἓνα πόδι...

Ὁ συνταγματάρχης τὰ σφιγμένον τὴν ἀπεπαινήσθησε. Κατὰ τὰς τρεῖς, εἶχε κατορθώσει νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς ἑκατὸν εἰκοσι πέντε ἀπὸ τοὺς 130 ἄνδρας πού ἀπαρτίζαν πλὴν τὸ 3ον Σῶμα. Τοὺς ἄλλους πέντε, παρ' ὅλες τῆς ἐρευνῆς του, δὲν κατόρθωσε νὰ τοὺς ἐκτελέσῃ.

Σὲ τέλος ἀπεπαινήσθησε, καὶ ἀπεφάσισε νὰ γυρίσῃ σὲ πρὸ χειρὸς Στρατηγείου.

Ἐκεῖ, λοιπὸν πού προχωροῦσαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς παρὰ φημης στρατιᾶς του συνοδείας, συνήντησε ἑαυτοὺς, σὲ τὴν μέση τοῦ δρόμου, ἓνα νεοσύλληκτο φαντάρο, ὁ ὁποῖος, ἀπαθῆστατα, ἠσυχολοῖτο, σὲ νὰ καθάριζεν ἀπὸ τὰ χιόνια τὸ κορμὸν πού ἐνός ἄλλοι.

— Αὐτοὺς ἐκεῖ... μνημονεύει μὲ σὲ δόγμα τοῦ Σαρπὼ. Ἐπιθεώ-

ρησις, λέει, τοῦ αυτοκράτορος... Κι' αὐτοὶ κ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ» ΤΟΥ ΟΥΓΚΩ

Περιπετειών συνέχεια. 'Η έπαγγελματική «κλάκα». Οι... έρασιτέχνες εγκάθετοι. Τα νέα κοινωνικά ρεύματα. Οι πρώτες δυσάρεστες εντυπώσεις του κοινού. 'Η γκάφες των ηθοποιών. Κωμικά επεισόδια. 'Η γενική αποδοκιμασία του κοινού. 'Η αποκαρδιώσις του Ουγκώ, κλπ.

Στο προηγούμενο φύλλο διηγήθηκα τις περιπέτειες που πέρασε έως δτου να γραφή το περίφημο δράμα του Βικτωρ Ουγκώ «Ο Βασιλεύς Διασκεδάσει» (το διασκευασθέν κατόπιν υπό του Βίρδη στο γνωστό μελόδραμα «Ριγολέττος»).

Μή νομίζετε όμως, ότι τα βάσανα του πολυπαθούς αυτού έργου, έτελείωσαν όταν ή λογοκρισία έδεδεχθη τέλος να επιτρέψη την από σκηνής αναβίωσιν του... Κάθε άλλο. Νέες μεγαλύτερες περιπέτειες το περίμεναν ακόμα καθώς θα δοίμε παρακάτω.

Τήν εποχή εκείνη, καθώς είε γνωστό, δεν μπορούσε νανεοασθή ένα νέο έργο στο θέατρο, χωρίς να υποστηρίξηται, στην πλατεία, από την άπαράτητη επαγγελματική «κλάκα», δηλαδή από ανθρώπους που πληρωνόντουσαν είτε από τη διεύθυνση του θεάτρου, είτε από τον ίδιο τον συγγραφέα για να χαιροκροτούν, άσχετως αν το έργο ήταν καλό ή κακό; 'Αλλά μετά το επαναστατικό κίνημα, του Ουγκώ στο θέατρο, οι επίσημοι «κλακέρ» προσεχώρησαν στο αντίθετο στρατόπεδο, των οπαδών του παλαιού «κλασικού» ρεπερτορίου. Κι' έτσι ο Ουγκώ και οι μαθηταί του, βρέθηκαν χωρίς κλάκα, όταν επρόκειτο ν' αναβίωσθη ο «Βασιλεύς Διασκεδάσει».

Το ζήτημα ήταν απευδαίμονο. 'Εργο, χωρίς κλάκα, ήταν αδύνατο να σταθή... 'Αλλ' ούτε και κανείς θεατρώνης έδεδετο νανεβάση έργο του οποίου ή επιτυχία ήταν έτσι τόσο άμβολη... Γι' αυτό ο Ουγκώ, στην προεμίση του νέου έργου του αναγκάσθηκε να κινή, και στην πρώτη παράσταση του «Ερνάνη»: νάντικαταστήση την επίσημη «κλάκα», με φανατικούς νέους οπαδούς της σχολής του και θυμωστές του οι οποίοι προθύμως έδεδεχθησαν να παίζουν, έρασιτεχνικώς φυσικά, τον ρόλο των εγκάθετων.

Τα «πρωτοπαλλήκαρα» της Σχολής του Ουγκώ, ο ποιητής Θεόφιλος Γκωτιέ και ο Σελεστέν Ναντιέ, κατόρθωσαν να συγκεντρώσουν περί τούς εκατόν πενήντα έθουσιώδεις «νέους» λογοτέχνες, τούς οποίους κλι διεσκόρπισαν στην πλατεία του θεάτρου και στην γαλλική.

Οι νέοι αυτοί «έρασιτέχνες» εγκάθετοι» μπήκαν στο θέατρο και κατέλαβαν τις θέσεις τους πολύ πριν άνοιξη επισήμως ή πόρτα του θεάτρου, για το κοινόν. Τήν εποχή εκείνη, ή Γαλλία

περνούσε μία ταραχώδη περίοδο: άκουσφορείτο πειά ή μέλλουσα να ξεσπάση σε λίγο κοινωνική επανάσταση από τούς οπαδούς των νέων σοσιαλιστικών και δημοκρατικών ιδεών.

Οι νέοι φίλοι του Ουγκώ, ένθουσιώδεις και νεωτερισταί καθώς ήταν ανήκαν, φυσικά, στους τελευταίους, δηλαδή στους επαναστατάς. Γι' αυτό όλη την ώρα που έμειναν μόνοι, κλεισμένοι, μες στην αίθουσα του θεάτρου, δεν έκαμαν άλλο παρά να άναπτύσσουν μεταξύ τους, άλληλοφανατιζόμενοι, τις πολιτικές και κοινωνικές επαναστατικές τους πεποιθήσεις. Καί, σιγά-σιγά, ένθουσιασθήκαν σε τέτοιο βαθμό, ώστε, όταν ή πόρτες του θεάτρου άνοιξαν τέλος και το κοινόν εισήλθε στην πλατεία, το υπεδέχθησαν τραγουδώντας δαιμονιώδως την Μασσαλιώτιδα και την «Καρμανιόλα», τον ύμνο, δηλαδή, των κομμουνιστών της εποχής εκείνης!

Το κοινόν θορυβήμένο από την υποδοχή αυτή έζαρωσε στα καθίσματά του. 'Εξαίφνα όμως, λίγο πριν άνοιξη ή αύλα, νέα συγκινήσις το άνέμειν: 'Αστραπιαίως διεδόθη στην αίθουσα ή είδοις ότι είχε γίνει δολοφονική απόπειρα έναντιόν του βασιλέως. Οι θεαταί, άνήσυχτοι, άρχισαν να ζητούν πληροφορίες και να συζητούν μεταξύ τους για το τρομερό αυτό γεγονός, όταν, τέλος, ή αύλα άνοιξε και άρχισαν ή πρώτη πράξις.

Οι θεαταί συγκινημένοι με την είδηση της άνατιόν του βασιλέως άποπειρας δεν είχαν, φυσικά, τον τους στη παράσταση και υπεδέχθησαν ψυχρότατα τις πρώτες σκηνές του έργου. Μόλις κατά το τέλος της πρώτης πράξεως το κοινόν άρχισε να το προσέχχ κάπως.

Η δεύτερη πράξις άρχισαν υπό καλούς όνους. 'Η πρώτη της σκηνή φάνηκε πως άρεσε στο κοινόν. Κατόπιν όμως έγινε μία γκάφα: οι ακόλουθοι του Βασιλέως, πρώτοι άπαγάγουν την κόρη του Τριβουλέττου, τον φιμώνουν και τού

δένουν στερεά τα μάτια, ο δέ έπι κεφαλή των άξιωματικών τούς λέει: «Μπορείτε, τώρα, να φωνάξετε όσο θέλετε, γιατί το μαντίλι αυτό καθιστά τόν Τριβουλέττο τυφλό και κουφό...».

Ο ηθοποιός όμως που υπεδέτο το ρόλο του άξιωματικού παρέλειψε να πει την τελευταία λέξη, άφηνοντας άπληκτον στίχο, κι' έτσι το κοινόν δεν μπόρεσε να έννοήση πως ο Τριβουλέττος ούτε τούς άπαγάγει ή τις κόρες του έβλεπε, ούτε τις κραυγές τους άκουγε. 'Αλλά, σά να μη έφθανε ή πρώτη αυτή γκάφα, και ή σκηνή της άπαγωγής έγινε κατά κωμικώτατο τρόπο: ή ηθοποιός που υπεδέτο τον ρόλο της κόρης του Γελωτοποιού, «άπηχθη» μέ... το κεφάλι προς τα κάτω και τα πόδια στον άέρα.

Η γκάφα αυτή, που τη διέπραξε ένας δευτερεύων ηθοποιός, έκαμε τέτοια έντύπωση στο κοινόν, ώστε ή δεύτερη πράξις έτελείωσε υπό τα παρατεταμένα σφυρίγματα του!...

Η τρίτη πράξις άρχισε σχετικώς καλά. Σε μία σκηνή όμως ο «Βασιλεύς» έμφανίζεται φερώντας ένα «πολυτελές» πρώην «νεγκλιζ», πιστό αυτόγραφο ενός αναλόγου χουστουμιού που άπεικονίζεται σ' ένα έργο του διασήμου ζωγράφου Βερνέ. Η εμφάνισις αυτή

άπό σκηνής ένός βασιλέως «μέ τα νυχτικά» τού έκαμε άστοιότατη έντυπωση στο κοινόν, κι' έτσι... ο «Βασιλεύς» σφυρίχθηκεν άγρια.

Το έργο σκηώθηκε κάπως στη σκηνή κατά την όποιαν ο Τριβουλέττος (ο Ριγολέττος, δηλαδή) ίκετεύει τούς άδελφούς να του άποδώσουν την κόρη του. 'Όταν όμως, στην έπομένη σκηνή, την έρωτήσε «Τον άγαπάς λοιπόν;», και αυτή τού άπήντησε «Πάντα!», ή τέσσερες αυτές λέξεις φάνηκαν τόσο κωμικές στο κοινόν, ώστε από κελνή την στιγμή, δεν έπαυσαν ούτε στιγμή τα σφυρίγματα...

Στην τελευταία πράξι, μία νέα σκηνική γκάφα ήρθε να δώση το «τελειωτικό χτύπημα» στο άτυχό έργο: 'Όταν ο Τριβουλέτ-

τος, κουβαλώντας το πτώμα της κόρης του μέσα σ' ένα σακί, διευδύνθηκε προς την πόρτα από την όποιαν θά έφευγε από τη σκηνή, ή πόρτα δρέθηκε... κλειστή. Κι' έτσι, το κοινόν, κατάπληκτο, είδε τόν Τριβουλέττο να παρουσιάζεται στο βάθος, χωρίς να μπόρη κανείς να μαντεύση πως είχε βρεθή εκεί...

Η τελευταία αυτή γκάφα υπερέβαινε τα όρια. Καί το κοινόν άποδοκίμασε παταγωδώς το παράξενο έργο στο όποιον οι ηθοποιοί δεν ήξευραν να κάμουν μίαν άπαγωγή, και ή πόρτες δεν μπόρουσαν να άνοιξουν.

Οι εκατόν πενήντα «κλακέρ», πρό της γενικής άποδοκιμασίας, αναγκάσθηκαν να σκορπίσουν και το έργο έτελείωσε μέσα στις άποδοκιμαστικές λαχές και τα σφυρίγματα των θεατών.

Τήν εποχή εκείνη, έπικρατούσε ή συνήθεια να μη γνωστοποιούνται τα όνματα των συγγραφέων πριν από την παράσταση των έργων, αλλά νι τ' άνακοινώνουν άπό σκηνής, οι πρωταγωνισταί στο κοινόν, στο τέλος της πρώτης παράστασις.

Όταν, λοιπόν, έτελείωσε και ή τελευταία πράξις, και έπεσε ή αύλα, ο πρωταγωνιστής του θεάσου Διζιέ έπληρώσε τόν Ουγκώ και τόν έρωτήσε:

—Θέλετε να άνακοινώσωμε το όνομά σας στο κοινόν;...

—Πρέπει να ξεύρετε, κύριε, άπήντησε ψυχρά ο Ουγκώ, ότι από τη στιγμή που «έπεσε» το έργο μου, πιστεύω περισσότερο στην αξία του...

Το όνομα του συγγραφέως άνηγάθη, λοιπόν, στο κοινόν, το όποιον το υπεδέχθη ψυχρά, αλλά άπο σεβασμό προς τόν Ουγκώ, δεν το σφύριξε.

Ο Ουγκώ, άποκαρτωμένος άπό τις τόσες συγκινήσεις, διευδύνθηκε στο καμαρίνι της πρωταγωνιστρίδας κυρίας Άναίς. 'Εκει όμως τόν άνέμενε μία νέα άδυνηρά έκπληξις: Μες στο καμαρίνι δρισκόταν ο διάσημος ζωγράφος Ντελαρό, οπαδός της σχολής των κλασσικιστών. Ο Ντελαρός κι' ο Ουγκώ δεν έγνωρίζοντο ούτε έξ έφθε. Κι' όταν ο άτυχος συγγραφέας μπήκε μες στο καμαρίνι, άκούσε τόν ζωγράφο να λέη στην ηθοποιό, τρέποντας χαρούμενα τα χέρια του:

—Τέλος πάντων, ή πολυτρωπούμε άπ' αυτόν τόν Ουγκώ!... Τι άπαίσιο έργο... Μα και τί σφύριγμα!...

Η, αυτό πλέον ήταν πολύ.

'Αποκαρτωμένος, άπηλπισμένος, ο Ουγκώ έφυγε από το θέατρο άν νι τόν κυνηγούσαν και πήγε και κλεισθήκε σπίτι του...

Τήν έπομένη το πρωί, μόλις έύπνησε ο Ουγκώ, έλαβε ένα γράμμα από τόν διεθυντή του θεάτρου, ο όποιος τού άνήγγειλε ότι ή λογοκρισία, τη είσηγήσει μερικόν άντιζήλων τού συγγραφέως, ίχεν άπαγορεύσει την συνέχισι των παραστάσεων τού δράματός του, με την πρόφαση ότι «ο Βασιλεύς διασκεδάσει» έπαπαγάνδισε... άντισοσιαλικές ιδέες.

Αυτή υπήρξε ή θλίβερά τύχη τού έργου αυτού, το όποιον έπρωτο άργότερα, ως μελόδραμα, να γνωρίση τόσους θριαύβους... 'Η άτυχία όμως τού Ουγκώ δεν έσταμάτησεν έδω: 'Η άπαγόρευσις έξηκολούθησεν ίσχύουσα έπί έτη, κι' ο άτυχός συγγραφέας ήταν άναγκασμένος να δλέπη το έργο του, ως μελόδραμα, να θριαμβεύη —ο «Ριγολέττος» έσημείωσε πρωτοφανή επιτυχία στα παγκόσμια θεατρικά χρονικά— χωρίς αυτός, ως συγγραφέας, να μπόρη να πάρη... ούτε πεντάρα από τα ποσοστά, τούλάχιστον, ως παρηγοριά...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΚΑΛΑΘΙΑ ΚΑΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ένας παιδικός φίλος και συμπατριώτης τού στρατάρχου Μόλτκε, ο Φίσελ, τόν όποιον ή τύχη δεν είχε άνοψώσει, έπως το στρατάρχη, στα ύψιστα της πολιτικής αξιώματα, αλλά τόν είχε άφήσει στη μικρή πολιτεία του καλόν οίκογενειάρχην και έπιτηδείο καλαθοποιό, ή έβλεπε κάποτε να εύχαριστήση τόν άγαπημένο του στρατάρχη γράφοντας και άπειρώντας σ' αυτόν μία δλόκληρη ποιητική συλλογή, την όποια έτύπωσε και τού έστειλεν κατά την ήμέραν των γενεθλίων του. 'Ο στρατάρχης μόλις την έλαβε, έστειλε στον άγαθό φίλο του την ακόλουθη εύχαριστήριον επιστολή:

«Φίλατε συμπατριώτη! Σ' εύχαριστώ από καρδίας για τόν άφιπρόσωπο και τήν άποστολή των ποιημάτων σου, και σου εύχομαι έπί πολλά ακόμη χρόνια να πλίσκως καλαθία και στίχους.

Δικός σου Μόλτκε».

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

—Μάλιστα φιλάτη μου, το πήρα άπόφασι. Μόλις τα κορίτσια μου γίνονται δεκαεννέα έτών θά τα άρραβωνιάζω.

—Κι' αν δεν τόν κατορθώνετε;

—Τότε θά μένουν δεκαεννέα έτών μέχρις ότου άρραβωνιασθούν!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Η όραία αιδώς Γκρατζίνη. Ένας βιολονίστας άντιζήλος τού Ναπολέοντος. Όπου ο Ναπολέων προσποιείται τόν αδιάφορο. Η άποκαλύψις τού ύπουργού τής Άστυνομίας. Η κόμησσα Βαλέφσκα. Πιστή στην έξορία, κλπ.

Όταν ο Ναπολέων, μετά την μάχη τού Μαρίγγου πέρασε από το Μιλανο, ένθουσιώσθηκε από την όμορφιά και την όραία φωνή της διασήμου αιδούς Γκρατζίνη, στην όποιαν άρχισε να προσφέρη πολυτιμώτατα δώρα. Θέλοντας δέ να την έχη στο Παρίσι κοντά του, διάταξε τόν ύπασιστητή του στρατηγού Μπερτιέ να κλείση συμφωνία με την αιδώ, με όσα δήποτε και αν τού ζητούσε αυτή, και να την φέρη στο Παρίσι.

Ο Μπερτιέ έξέτελεσε κατά γράμμα την έντολή τού Αυτοκράτορος, κι' έτσι σε λίγο ή Γκρατζίνη, με μισό... είκοσι χιλιάδων φράγκων μηνιαίως άνεχώρησε για την γαλλική πρωτεύουσα μέσα σ' άμάξι τού ύπασιστητού στρατηγού. Καθώς ήταν φυσικό, μεταξύ της αιδούς και τού Ναπολέοντος δεν άργησε να γεννηθή ένδοξον αίσθημα.

Ο Αυτοκράτωρ όμως, φροντίζοντας πάντοτε νάποφύγη ή, έτι θά μπορούσε να προκαλέση τη ζηλοτυπία της συζυγου του 'Ιωσήφινας δεν έκαμε στην Γκρατζίνη παρά σπάνιες και σύντομες επισκέψεις.

Μία γυναίκα όμως παράφορη σάν την Γκρατζίνη δεν μπόρουσε νάρκευθ ή επί πολύ σένα τέτοιο σύνδεσμο. Κι' έτσι ή Ιταλική αιδός δέν άργησε να έρωτευθ ή τόν διάσημο βιολονίστα Ρήνη, με τόν όποιον και έπιασε σχέσεις. 'Επειδή δέ οι δύο φίλοι δέν έλάμβαναν καμμία προφύλαξη, ο Ναπολέων δέν άργησε να πληροφρηθή τόν σύνδεσμό τού.

Στην άρχή έθύμωσε πολύ. Κατόπιν όμως, συλλογισθείς το σκάνδαλο που θά έπακολούθησε άν έδειχνε πως έδινε σημασία στο πάθημά του, κατάπτε τόν θυμό του και υπεκρίθη ότι δέν είχαν άντιληφθή τίποτα...

Ο Ναπολέων, μία μέρα, κάλεσε τόν 'Υπουργό τής Άστυνομίας Φοντέ, κι' άρχισε να τού λέη ότι έξεπλήσαστο, πως αυτός, με την φημισμένη του έπιτηδεότητα, άφισε να τού διαφεύγουν χίλια δυο πράγματα που έλάμβανον χώραν στην Αυτοκρατορία.

Ο Ναπολέων όμως δέν τόν έξέπλησσε αυτό, δέν ήθελε έτσι να τού παραπονεθή στο μέλλον ή Μαρία Δουζά δει είχε φιλολογήσει

—Και όμως, Μεγαλειότατε! άπήντησεν ο πονηρός 'Υπουργός γνωρίζων τα πάντα... Για να σας άποδείξω δέ ότι δέ μου διαφεύγει τίποτε, άρκει να σας άναφέρω την τελευταία ανακάλυψίν μου: Γνωρίζω, λοιπόν, ότι ένας άνθρωπος μάλλον κοντό άναστήματος, ντυμένος με μία ρεδιγκότα μπλέ, ή ένα μικρό καπελλάκι τρίχωρο, βγαίνει καθημερινός από τόν παλάτι, μεταξύ όγδότης και έννάτης έσπερινής, άπο την πίσω πόρτα τού παρατήγματος Μαρσάν. Καί οι συνοδευόμενοι άπό ένα μόνον άνθρωπο, πιδ ψηλό άπ' αυτόν, ντυμένοι όμως κατά τόν ίδιο τρόπο, άνεδείκναι σ' ένα άμάξι και πηγαίνει κατ' εθείαν στην έδω Σαντερν άριθμός 26, στής Γκρατζίνη. Ο κοντός άνθρωπος έλθεσείς, Μεγαλειότατε, τόν όποιον ή αιδός άπατά με τόν βιολονίστα Ρήνη. Καί ο ψηλός άνθρωπος είναι ο στρατάρχης Ντουράκ!

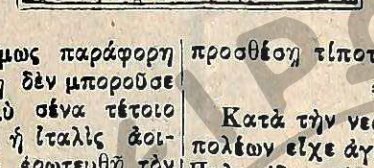
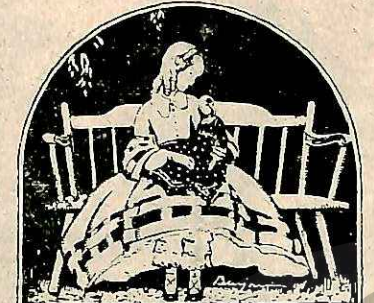
Ο Ναπολέων χωρίς να πη τίποτα άρχισε να σφυρίχ ή κάποιον Ιταλικό σκοπό, γυρίζοντας τα νύχτα στον ύπουργό του, ο όποιος άνεχώρησε χωρίς να προσθέση τίποτα.

Κατά την νεότητά του ο Ναπολέων είχε αγαπήσει βαθειά μία Πολωνίδα, την κυρία Βαλέφσκα, την όποιαν είχε γνωρίσει κατά την έκστρατεία τού 1806—1807. Η γυναίκα αυτή τού έδωσε πάντοτε δελμάματα μεγάλης άφροσύνης.

Όταν μετά την πρώτη παραίτησή τού έπληροφρήθηκεν ότι ή Μαρία Δουζά δέν τόν είχε άκολούθησει στη νήσο της 'Ελβας που τού είχαν όρισθ ής τόπος έξορίας, ή κυρία Βαλέφσκα πήρε τόν γιό της, που είχαν άποκτήσει μαζί με τόν Αυτοκράτορα, και πήγε στην 'Ελβα με τόν σκοπό να εγκατασταθή εκεί, ως φίλη της όποιος ή συντροφιά θά μπόρουσε να διασκεδάση κάπως τόν Αυτοκράτορα.

Ο Ναπολέων όμως δέν τόν έξέπλησσε αυτό, δέν ήθελε έτσι να τού παραπονεθή στο μέλλον ή Μαρία Δουζά δει είχε φιλολογήσει

Κι' έτσι ή κυρία Βαλέφσκα, την τρίτη μέρα της άφιξέως της στην νήσο 'Ελβα, αναγκάσθηκε να ξαναπαρκαρισθ ή για την πατρίδα της.

TO ΔΙΟΝΤΑΡΙ

Θηκαι. Πληροφορία εις τα γράμμα-
τας, Δεκα 7.

ΤΑ ΕΞΟΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΧΑΙΩΝ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΩΝ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΧΑΛΙΜΑ

ΣΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΩΝ ΟΥΛΑΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Διαβίτη, έλεγε ή επιγραφή, που τιμάς με την παρουσία σου αυτόν τον τόπο, έχουμε ένα μεγαλοπρεπές παλάτι για να σε φιλοξενήσουμε σ' αυτό αν θέλεις να γίνης ο ξένος μας. Αλλά για να φτάσης εκεί, πρέπει να περάσης, αυτό το αδιάκλι κολυμπώντας χωρίς να φοβηθής το βάθος του, ούε την όρμη του νερού. Όταν θα φθάσης στην άλλη όχθη, να πάρης στους ώμους σου το μαρμαρίνο λιοντάρι που θα βρής εκεί και χωρίς να διασπάσης να το φέρης χωρίς να σταματήσης κολυβώντας ως τη ράχη του βουνού, χωρίς να λογαριάσης ούτε τα λιοντάρια που θα συναντήσης, ούτε τους βίτους που φράζουν το δρόμο. Αμα τα κάμης αυτά θα είσαι ευτυχισμένος για όλη σου τη ζωή. Δεν υπάρχουν ποτε στο τέμα τους οι άνθρωποι αν δεν βιάζονται. (Ο ποιος δεν εργάζεται δεν αποτιμά ποτε εκείνο που θέλει. Τό φως του ήλιου γεμίζει όλη τη οικουμένη. Αλλά όποιος δεν μπορεί να υποφέρει τις φλογερές ακτίνες του δεν κερδίζει τί άγαθα του ήλιου.»

Τό κάνουμε αυτό που λέει ή επιγραφή; είπε ο Γκάνεμ στον Σάλεμ. Θέλει ριψοκινδυνεύουμε, αλλά να είμαστε αν αυτά που είνε γραμμένα εκεί είνε αληθινά. Παμ κι' είνε γίνη άς γίνη.

«Άγκλητέ μου, τού απήντησε ο Σάλεμ, πρέπει να είνε κανείς πολύ επιπόλαιος για να εκτελή σ' ένα κίνδυνο τότο φανερό γιατι ύποσχεται μια δόβριχη ευτυχία, αυτή ή επιγραφή. Ένας λογικός άνθρωπος δεν παίζει στην τύχη τη ζωή του για ένα φανταστικό αγαθό. Ποτέ ένας φρόνιμος άνθρωπος δεν ρίχνεται σ' ένα κίνδυνο για μια απέλευση που δεν την έγυγναι κανείς. Δεν εκθέτει κανείς τη ζωή του για να νάν τη χάση πως σ' ένα στιγμή και αν ακόμη είνε ολόγουρο πώς ή ή ή θα περάση χίλις χρόνια γλεντώντας.

Ο Γκάνεμ δεν επέσχεσε από αυτά τα φρόνιμα λόγια.

Σίντροφε, είπε στον Σάλεμ, όταν κανείς αποφασίζει να ζή με κάθε ασφάλεια, πρέπει να ζή πώς τον περιμένει ένα μέλλον ασήμαντο και ταπεινό. Δεν κατακί κανείς τη δόξα και την ευτυχία παρά μόνον αντιμετωπίζοντας κινδύνους. Όποιος θέλει την ήσυχία του δεν γνωρίζει κανένα χαρά, και όποιος φοβάται τον πονοκέφαλο δε δοκιμάζει τη γλύκα του

καλού κρασιού. Τι κάναμε που φθάσαμε ως εδώ που ο δρόμος ήταν όμαλός και χωρίς κινδύνους; Τίποτα. Αν ριχτούμε όμως στο νερό και περιφρονήσουμε τα λιοντάρια και τους βίτους θα φτάσουμε ψηλά στο βουνό, όπου λέει ή επιγραφή, και είνε αδύνατο να μη βρούμε εκεί κάτι ευχάριστο. Δεν είνε γραμμένα δλ' αυτά χωρίς λόγο.

Κάμε δτι θέλεις, είπε ο Σάλεμ. Έγώ όμως είμαι υποχρεωμένος να σου είπω ότι δεν υπάρχει μεγαλειότερη τρέλλα από το να πέρης: σ' ένα τέτοιο όρμητικό ρέμα, χωρίς να είσαι σίγουρος αν θα φθάσης στην άλλη όχθη, και να πηγαίνης να περάσης με προσιμένους με ένα μαρμαρίνο λιοντάρι από έναν αδιαβήτη ανηφορικό δρόμο, χωρίς να ξέρης τί θα βρής, αν είσαι τυχερός και φθάς ή σ' ατύχησας και περάς από το τέμα. Θέλεις θυσιαστί είνε μια φορά ένας σόφρος. «Μήν προσχωρήσης, αν δεν βρής σίγουρο τόπο που να πατήσης το πόδι σου, και μήν πλές να περάσης από στενό μέρος αν δεν χωρής το κορμί σου.» Αυτή την επιγραφή μπορεί να την έβαλαν απλώς για να διασκεδάσουν με τούς άφελους. Έν πωτώντας είνε ζήνημα αν θα μπορούσης να κολυμπήσης σ' αυτό το νερό που τρέχει με τόση όρμη. Αλλά άς υποθέσουμε δτι περάς. Αν το μαρμαρίνο λιοντάρι είνε τόσο βίον όποτε να μην μπορείς να το σηκώσης τί θα κάμης; Αλλά και αν τό σπάσης είσαι σίγουρος δτι θα καταφέρης να περάσης από τα βιτόφραχτα μέρη, και ν' ανεβής στο βουνό χωρίς να σταματήσης να ξανασάνης, ποάνα που τό άπαγορεύει ή επιγραφή; Έγώ σου τό δηλώνω, δτι δεν έχω καμιά διάθεσι να ριψοκινδυνεύω. Τό μόνο που νοιώθω δτι πρέπει να κάμω είνε τό να σ' εξορκίσω να άγκατακλείψης αυτό τό σχέδιο.

Επήρα την απόφασί μου,

είπε ο Γκάνεμ, και τίποτε δεν μπορεί να μ' έμποδίση να την πραγματοποιήσω. Αναγνωρίζω δτι δεν συνταξιδεύουμε με τον δρόμο να επιχειρούμε μνύδ και τέτοια ριψοκινδύνια τολμήματα, αλλά κάθισα τουλάχιστον εδώ να ιδής ως που να περάσω το νερό και να σηκώσω ύστερα το λιοντάρι και να ξεκινήσω και προσεύχου για μένα. Επ'τρέφέ μου να σου θυμίσω τί είπα ένας ποιητής: «Έρω δτι ή ιδιουσυχρασία σου δεν αντίχει στο κρασί. Αλλά πήγαμε τουλάχιστον στην ταβέρνα για να βλέπης τούς πότες με τό ποτήρι στο χέρι.»

Όχι, φίλε μου,

είπε ο Σάλεμ. Δεν μπορώ να τό κάμω αυτό. Δεν αντέχω να παρακολουθήσω με τό μάτια μου ένα θέαμα που ίσως να είνε φοβερό. Δεν θέλω ούτε να σ' ιδώ να πνιγείσαι, ούτε να σ' ελπίω να περάς με τό δέλωμα.

Αν θέλεις να περάς με τό δέλωμα, να μην μπορέις ούτε να προχωρήσης, ούτε να γυρίσης πίσω. Σε

αφήνω και φεύγω για να μην ιδώ πράγματα που τά με λυπήσουν, και σου εύχομαι μονάχα να μη μετανοήσης.

Και ο Σάλεμ έφυγε. Τότε ο Γκάνεμ έπεσε στο νερό. Τα πόδια του δεν ερόησαν πάτο για να σηκωθεί και τό νερό έτρεχε πολύ όρμητικά, αλλά δεν τό έχανε και κατόρθωσε να σπάζη στην απέναντι όχθη. Έκεί ερόηκε τό μαρμαρίνο λιοντάρι και παρ' όλο τό βάρος του τ' σήκωσε στον ώμο και ξεκίνησε. Βαδίζοντας με κόπο, μέσα από βίτους που τον έσχιζαν, και ακούοντας τα λιοντάρια που άφηναν βρυχηθμούς, μπόρεσε και έφθασε στην κορυφή του βουνού που έσχε ή επιγραφή. Απ' εκεί είδε μια όραση πόλι με μεγάλους κήπους. Άφησε τότε χάμω τό λιοντάρι, άφου είχε φτάση εκεί που έπρεπε. Το μαρμαρίνο όθρολό άφησε τότε μία κραυγή τόσο φοβερή, ότε σείσθηκε όλο τό βουνό και άπήχησε ή μακρινή

πεδιάδα.

Σ' αυτή την κραυγή που άκούσθηκε σ' όλη την πόλι, έδωγχαν οι κάτοικοι και άνέδωσαν στο βουνό, που ήταν ο Γκάνεμ. Ήταν ένα άμέτρητο πλήθος. Τότε οι καλύτεροι από ατούς έπροχώρησαν επί κεφαλής των άλλων και προσφέροντες τα βαθύτατα σέδη τους εκ μέρους όλης της πόλεως, τού είπαν τό «καλώς ήλθης» και τού παρούσαν ένα άλογο πλούσια σελωμένο.

Ο Γκάνεμ άνέδηκε στο άλογο και με την άκολουθία όλου εκείνου τού κόσμου κατέδηκε στην πόλι, όπου τον ώδήγησαν σ' ένα πλουσιώτατο παλάτι. Έκεί άφου τον έμασαν σ' ένα λουτρό, όπου εκείνος έπλύθηκε με τριανταφυλόλερο. Τότε τού φόρεσαν ένα βασιλικό μανδύα και τον άνεκήρυξαν βασιλιά τους και τού ώρκίσθηκαν πίστι.

Ο Γκάνεμ τού έρώτησε γιατι τό έκαναν αυτό και τού απήντησαν δτι έτσι γίνονταν σ' ατόν τον τόπο. Όταν επέθανε ο βασιλιάς τους για να θρούν άλλον άξιο και δυνατό, έδωζαν την έπιγραφή εκείνη στην πηγή και περίμεναν. Μ' ατόν τον τρόπο ήταν πάντα σίγουροι δτι θαρχόταν στην πόλι τούς ένας τομληρός και ίκανός που θ' άξιζε τό θρόνο.

Κι' έτσι ο άνθρωπος εκείνος ίκανοποιήθηκε για την τόλημ του και τούς κόπους του.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΑΣΜΙΡ

Την ήμέρα που έγινε αυτή ή διήγησις ο πρίγκηψ Φαρρουκνάζ έπεσε άρρωστος. Ο βασιλιάς, Τογρολ που άγαπούσε τρυφερά τό γιού του εκάλεσε τούς καλύτερους γιατρούς τού Ινδουστάν. Αλλά δεν μπορούσαν να τον θεραπεύσουν. Η χρεια ή αυτή άρρώστεια έδούθησε σ' όλην όλη την αλή. Η πριγκήπισσα τού Κασμίρ δεν ήθελε πειά ν' άκούση παραμύθια, και ο βασιλεύς έπαψε να πηγαίνει στο κυνήγι. Δεν άπησχολούντο πειά παρά με τον πρίγκηπα. Όλος ο κόσμος έτρεμε για τη ζωή του.

Μία ήμέρα τότε ο βασιλιάς άπηγε και έρθηκε τον μεγάλο δερδση τού ναού τού Κεσάγια.

Είρετε, τού είπε, δτι άγαπώ τον γιού μου σάν την ίδια μου τη ζωή. Οι γιατροί έχουν εξαντήλσει όλα τούς τά μέσα για να τού δώσουν την ύγεια του. Δεν περιμένω τίποτα πειά από τ' όρμακά τους, και δεν έχω να προστρέξω παρά μόνο στην δύναμι των προσευχών σας. Έλπιώ δτι ή μεσολά-

δησίς σας στο Θεό θα σώση τό γιού μου.

Πρέπει πάντοτε να έχετε έλπίδα, άπάντησε ο Ιερωμόνος, όταν προσεύγετε στη θεία καλωύνη. Θα περάσω τη νύχτα στο ναό και θα παρακαλέσω τον Κεσάγια να λυπηή τον πρίγκηπα και να μεσολαβήση στο Θεό και άυριο θα σάς είπω, αν ή θεήσις του θα έχου άποτέλεσμα.

Την άλλη ήμέρα ο δερβίσης άπηγε και έρθηκε τον Τογρολ μπή, που γεμάτος άνημπομηνία έπρεζε να τον προύπανήση και τον ρώτησε αν είχε έλπίδας πώς θα θεραπευόταν ο γιός του.

Μάλιστα, Μεγαλειότατε, τού άπάνησε εκείνος. Ο Κεσάγια τό ζήτησε από τον Υψιστο, κι' εκείνος τον άκουσε με ευμένειν.

Αυτή ή άπάντησις άγμίως χαρά τό βσιλιά. Άγκάλιασε τον άγιο άνθρωπο και τον έμπασε ο ίδιος στο δωμάτιο τού πρίγκηπος Φαρρουκνάζ. Ο δερβίσης έκάθισε στην άκρη τού κρεβάτιού και κουνώντας τα χέρια του άπάνησε στον άρρωστο είπα μερικά μυστηριώδη λόγια. Δεν έπρόφτασε να τελειώση και ο άρρωστος πού άπό καιρό είχε χάσει τη μιλιά του άφησε μία κραυγή.

Πατέρα μου, είπε. Αισθάνομαι δτι είμαι καλά.

Και σηκώθηκε άμέσως. Σ' όλη την πόλι τού Κασμίρ δεν μιλούσαν πειά παρά γι' αυτό τό θαυμαστό γεγονός και την αγιότητα τού δερβίση.

Η πριγκήπισσα Φαρρουκνάζ πού άπέφυγε τούς άνδρες και ήταν άποφασισμένη να ζήση σ' όλη της τη ζωή μόνη με τη συντροφιά των γυναικών της όταν άκουσε δτι ύπήρχε ένας άνθρωπος τόσο εύλαβής και θρησκός όπως ο δερβίσης, ότε να θεραπεύση τον αδελφό της τον πρίγκηπα, θέλησε να τον ιδή και να μιλήση μαζί του. Σηκώθηκε λοιπόν και άκολουθούμενη από τις σκλάβες της και τούς ευνούχους της άπηγε στο μοναστήρι όπου έμεναν οι δερβίσηδες οι άφοσιωμένοι στη λατρεία τού Κεσάγια. Διέταξε και χτύπησαν την πόρτα τού μοναστηριού για να τούς άνοίξουν, αλλά μ' έκπληξή της άκουσε σ' όλο έναν καλόγερο πού πρόβαλε τό κεφάλι του από ένα παραθυράκι, δτι ο άρχιδερβίσης της άπαγόρευε να μπή στο μοναστήρι.

Η πριγκήπισσα θύμωσε και μόλις γύρισε στο παλάτι παραπονέθηκε στον πατέρα της τό βσιλιά για τη συμπεριφορά τού άρχιδερβίση. Εκείνος έπήγε άμέσως στο μοναστήρι και ζήτησε τον Ιερωμόνο και τον ρώτησε για ποιά αίτια δεν έδέχτηκε την κόρη του.

(Άκολουθεί)

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΨΩΜΙΟΥ

[...Και δός ήμιν τον άρτον τον έπιούσιον...]

Στούς αρχαιοτάτους χρόνους οι Κινέζοι και οι Ινδοί άγνοούσαν όλότελα τό σιτάρι και ούτε τό καλλιεργούσαν καν. [Χρησιμοποιοσαν όμως τό ρύζι, που τό άλεθαν και παρασέυαζαν μ' αυτό ένα είδος ριζοψώμο που τό έτρωγαν για ψωμί. Άπεναντίας τό σιτάρι ήταν γνωστότατο στους Αιγυπτίους, τούς Έλληνες, τούς Φοίνικας και τούς Έβραίους. Βραδύτερα ο Ζωράστρης τό είσήγαγε και στους Πέρσας.

Ο τρόπος τού ψησίματος τού ψωμιού ήταν διάφορος στους αρχαιότερους χρόνους. Οι Έβραίοι άφου έζύμωναν πρώτα τό άλεύρι, έφτεταγχαν κατόπιν μικρά στρογγυλά καρβέλια, τά όποια κοκούλωναν με ζεστή στάχτη. Άργότερα άρχισαν να σκεπάζουν τά καρβέλια αυτά με λαμπίνες, άπάνω άπ' τις όποιες κατόπιν άναβαν φωτιά. Πέρασαν άρκετά χρόνια έως ότου ν' άρχίσουν να χρησιμοποιούν τούς φούρνους.

Στάς Αθήνας, επί της εποχής τού Τριτόλεμου, τό ψωμί ήταν πειά τόσο κοινό, ότε είχαν και φόρμες ειδικές πού ή καθέμία χωρούσε μέσα ψωμί όρισμένου βάρους.

Τώρα θα δούμε πώς πρωτοανακαλύφθηκε τό προζύμι: Κάποια ζυμώστρα, στη Φοινίκη είχε έχάσει κάποτε πάνω σ' ένα σανίδα ένα κομμάτι ζυμάρι.

Την άλλη μέρα τό έρθηκε ζυμώτο και φουσκωμένο. Από τότε κάθε φορά που ζύμωναν οι άνθρωποι, συνήθιζαν να κρατάνε λίγο ζυμάρι για «προζύμι» τό όποιο φύλαγαν μέσα σ' ένα βάζο.

Την τέχνη της παρασκευής τού ψωμιού με προζύμι την έμαθιν οι Ρωμαίοι κατά τό 172 π. Χ. από τούς Φοίνικες. Άργότερα οι Φοίνικες άρχισαν να ρίχνουν μέσα στο προζύμι τους και άλάτι, οι δ' Έλληνες έκτός τού άλάτι έρριχναν μέλι, λάδι και δούτιρε.

Οι πρώτοι κάτοικοι της Ρώμης —επί Ρωμύλου— έτρωγαν έξορ τό σιτάρι. Άργότερα τό έβραζαν μέσα σ' ύδρες (ήπως τά σημερινά κόλλυβα) και άργότερ' άκόμη έμπαζαν και τό κοπάνιζαν και την σκόνη του έβραζαν και την έκαναν πολτό, τον όποιο άδειάζαν μέσα σ' ειδικά μετάλλια δοχεία και τον έφηναν. Καί μόλις κατά τό 400 π. Χ. έμαθαν πειά να ζυ-

μούνουν και να ψήνουν τό ψωμί μέσα σ' εφούρνους.

Άρχικώς τό ψωμί δεν τό έτρωγαν παρά μόνον οι Ρωμαίοι προύχοι, μετά τό 150 π. Χ. όμως έγινε κοινή τροφή.

Η τέχνη τού άρτοποιού δεν ήταν τότε πράγμα εύκολο. Γι' αυτό κι' ο Νουμάς Πομπήλιος, πρώτος αυτός, έβρουσε στη Ρώμη ειδικό σχολείο στο όποιο έδιδάσκετο άποκλειστικώς ή τέχνη τού ζυμωτού και τού φούρνου. Μονάχα οι έξερχόμενοι από τό σχολείο αυτό μπορούσαν να έξοικήσουν έλεύθερα τό επάγγελμά τους. Οι άρτοποιοί αυτοί (pistores) διατελούσαν υπό την άμεση πάντοτε έποπεία τού Διοικητή της Ρώμης. Βραδύτερα επί Τραϊανού ή διοικήσαν ής άρτοποιίας έτελειοποιήθη Ειδικά νομοθετήματα έπέβαλον άυστηρές ποινές κατά την παρασκευή των ψωμιών. Έπίσης διά των αούτων νόμων ώρίζετο δτι οι άρτοποιοί έπρεπε πρώτα να κάνουν λουτρό και με τό ζυμώμα.

Στη Γαλλία ή τέχνη τού άρτοποιού άρχισε συστηματικώς να τελειοποιείται επί της βασιλείας τού Αύγλου Δουδοβίκου κατά τό 1260. Είς τά «Μητρώα των έπαγγελμάτων» τού Μπουαλώ άναγράφεται: «Κανείς δεν μπορεί να έξασκήση τό επάγγελμα τού άρτοποιού, αν δεν πάρη την άδεια από τον Βασιλέα».

Ο Κάρολος ο Υ διατάξε πρώτος αούτος και έπέτρεψε διά νόμου στους άρτοποιούς να πωλούν έλεύθερα ψωμιά στας έδοές τού Παρισιού.

Να τώρα και μία παράξενη διαταγή τού Καρόλου Υ, άφωρώτα την καθαρότητα των άρτοποιών και την έξωτερική τους συμπεριφορά: «Οι άρτοποιοί όταν ζυμώνουν όφείλουν να είνε ντυμένοι μόνον μ' ένα καθαρό πουκάμισο και με μία λευκή σκούρια στο κεφάλι. Καθ' όλην την έδδομάδα να μη βγαίνουν από τά άρτοποιεία τους παρά μόνον την Κυριακή διά την θεία Λειτουργία. Η στολή τους να είνε από χιρλί υφαντά. Καθ' όσον πρέπει να φέρουν ούτε σπαή, ούτε άλλο όπλο».

Κατά τον 17ο αιώνα ύπήρχαν στο Παρίσι δεκάέντε άρτοποιαί. Η Μαρία των Μεδίκων, άκολουθώντας τον παράδειγμα της Φλωρεντίας, διέταξε πρώτη αούτη να ρίχνουν οι άρτοποιοί άλάτι στο ψωμί και πού άργότερα συνέστησε αντί να ζυμώνεται τό ψωμί με νερό να ρίχνουν άντ' αούτο μπόρα. Τό ψωμί αούτό της μπόρας είχ' έπονασθεί τότε «ψωμί της Βσιλείσσης».

Και για να τελειώνουμε θα σάς αναφέρουμε και μία μικρή στατιστική για την κατανάλωσι τού ψωμιού πρό τού Εδρωπαϊκού πολέμου και ή όποια, όπως βλέπετε, είνε διάφορη μετάδι των διαφόρων λαών: Έτσι, σ' κάθε Γερμανό αναλογόυσε έδδομαδιαώς ποσότης ψωμιού 5250 κιλών, σ' κάθε Γάλλο 4425, σ' κάθε Ρώμο 4285, σ' κάθε Όλλανδό 3.870 σ' κάθε Ι-αλό 3.630, σ' κάθε Ι-απάνο 3.400, σ' κάθε Αμερικανό 3.000, σ' κάθε Σουηδό-Νορδηγό 2.900, σ' κάθε Άγγλο 2.850, και σ' κάθε Αυστριακό 2.710.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

«ΘΑ ΙΔΟΥΜΕ...»

Όταν ύπέβαλαν καμιά αίτηση στον βασιλέα της Γαλλίας Έρρίκον Γ', εκείνος άφου την διάβαζε συνήθιζε να λέγη πάντοτε: «Θα ιδούμε!»

Κάποτε όμως ένας άξιωματικός πούχε τραυματισθή σ' πολλές μάχες, θέλοντας να ύποβάλη μία αίτησι, διά της όποιας ζητούσε να τού χορηγηή σύνταξις, ζήτησε να είσaxθή στο βασιλέα. Ο άπασπιστής, μόλις άντίκρυσε τον άξιωματικό, τού είπε:

—Αδίκως πηγαίνετε! Καί σ' εμάς θα ύποσχεθή δτι ύπόσχεται σ' όλους...

Αλλά ο άξιωματικός πού ήφερε τη συνήθη λακωνική ύπόσχεσι τού βασιλέως έπέμεινε να είσaxθή στο βασιλικό διαμέρισμα. Μόλις διάβασε ο Έρρίκος την αίτησί του, τού άπάντησε με τη συνηθισμένη άδιαφορία του:

—Θα ιδούμε!

Μεγαλειότατε—τού είπε τότε ο άξιωματικός—τί να ιδή; Μπορείτε να ιδήτε τώρα άμέσως!...

Και άμέσως ξεκούμωσε τά ρούχα του κι' έδειξε στο βασιλέα τά τρώματά του.

Ο βασιλεύς τον συνεχάρη τότε και διέταξε να τού χορηγηή ή αίτουμένη σύνταξις.

Θεσσα το παράδειγμα της Φλωρεντίας, διέταξε πρώτη αούτη να ρίχνουν οι άρτοποιοί άλάτι στο ψωμί και πού άργότερα συνέστησε αντί να ζυμώνεται τό ψωμί με νερό να ρίχνουν άντ' αούτο μπόρα. Τό ψωμί αούτό της μπόρας είχ' έπονασθεί τότε «ψωμί της Βσιλείσσης».

Και για να τελειώνουμε θα σάς αναφέρουμε και μία μικρή στατιστική για την κατανάλωσι τού ψωμιού πρό τού Εδρωπαϊκού πολέμου και ή όποια, όπως βλέπετε, είνε διάφορη μετάδι των διαφόρων λαών: Έτσι, σ' κάθε Γερμανό αναλογόυσε έδδομαδιαώς ποσότης ψωμιού 5250 κιλών, σ' κάθε Γάλλο 4425, σ' κάθε Ρώμο 4285, σ' κάθε Όλλανδό 3.870 σ' κάθε Ι-αλό 3.630, σ' κάθε Ι-απάνο 3.400, σ' κάθε Αμερικανό 3.000, σ' κάθε Σουηδό-Νορδηγό 2.900, σ' κάθε Άγγλο 2.850, και σ' κάθε Αυστριακό 2.710.

ΑΙΩΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Ο ΜΙΜΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΙΡΗ

Ιστορική σελίς, σ' τρεις συνέχειας, με τά παραμύθια τού άδωματοφ αούτο, με άγνώστους λαογραφίαις, κτλ. κτλ.

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΝΔΑΥΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Είπε γοητευτική, Μεγαλειότατε...

— Γοητευτική;... δὲν εἶνε ἀρετό αὐτό γιὰ νὰ τὴ χαρακτηρίσῃ. Ἡ Νυσία εἶνε κάτι παραπάνω ἀπὸ γοητευτική... Εἰς θέα... Δὲν εἶσαι τῆς γνώμης μου, Γύγη;

— Σμυνοῦ ἀπολύτως μαζὺ σας, Μεγαλεῖ οὐτά...

— Χὰ! Ἀπολύτως!... Γύγη, κάτι μὲ κρύβετε... Σημείωσε δὲ μὲς ὅτι δὲν ἤθελα νὰ σ' ἐπηρεάσω... Ὅλες ἡ γυνῆς καὶ ἔλα τὰ γύστα, εἰς ἐλεύθερα... Ἐπιτέλει, μὲ τὸ χέρι σου στὴν καρδιά σου, πὲς μου ἂν βρισκῇ τὴ Νυσία πὺς τόσο τελεία, ὅσο ἦανε καὶ ἡ δική σου γυναίκα, ἡ ἀληθινή Νεμέα...

— Ὁ Γύγη; δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ ἀντιρῆκε ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν πὺς τοῦ Κανδαυλοῦ... μὴ πρὸς αὐτὴν πληγὴ, μὴ πληγὴ ματωρὴ ἢ ἀκίμη... Κ.ὲ ἀπάντησε σὲ βασιλέα, εὐγενικά πάντοτε, μὴ κάπως ἔξω...

— Ὅτι μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ σ' ἀντήσω σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν, Μεγαλειότατε.

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο; ρώτησε ὁ βασιλεὺς.

— Γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ κρίνω...

— Γιατὶ μὲν εἶδα μὴ σιγῇ τὴ βασιλισσά... Εἶδα μόνον τὴν ὁμορφίαν τοῦ προσώπου της... Δὲν ἔβρω τί ἄλλο: ὁμορφίαν καὶ ὁμορφίαν.

— Ἐπειδὴ δὲ ἀπάντησε ὁ Κανδαυλός... Ἐχέτε δίκην...

— Καὶ ἀπεύθετο ἀφήνοντας τὸν Γύγη, βυθισμένο σὲ διανοητική...

— Ὑπάρχει σὲ μερικὰ πράγματα, ἀσχημάτως φανερὰ ἐν ὧν, κάτι πὺς ποσὸν ἀγγέλλει τὰ μεγάλα γεγονότα. Κάτι τέτοιο συνέβηκε τὴν αὐτὴν ἡμέραν πὺς ἐπὶ τὴν ἀντιμέτωπὴν τὴν Νυσία...

— Ὁ Κανδαυλός ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ περὶ τὸν Γύγη δὲν ἦ Νυσία ἦταν ὅπως ἔλεγε ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωπὴν τῆς Νεμέας. Κατολοβόνησε ὡστόσο δὲ μὲς τὴν ἀπάντησίν του εἶπε νάναι τὸ βραδύ νὰ περὶ αὐτὸν ἔβγαίνει κερδισμένος ἐκεῖνος.

— Ἐννομετοῦ ὁ μέγας εἰσβολὴς περιμένοντας συμπεριφερόμετο μὲ ἕναν τέτοιο τρόπο στὴν αὐτὴν ὅπως τὸς ἔκανε βλῶν νὰ ἐξαρνησθῇ... καὶ πρὸ πάντων τὸν κέρδιζε.

— Μολοντὸς ἡ ὥρα βασιλεὺς τοῦ ἔβριχε ἐπὶ κάθε τρόπο τὴν ἐκτέλεσιν τῆς, ὁ Γύγη δὲ καὶ ἀπρόσχετῶς τὴν βία τῆς. Προσεχτικὸς στὰ καθήκοντά του, δὲν ἐκτελοῦσε μὴ σὺν ὁρῇ... Ὅταν τελείωνε ἡ ἀποτραβίστικα στὰ δια-

μερίσματά του ἡ ἔβριχε καὶ ἔκανε τὸν περιπατοῦντα τὸν μόνος, ὁλομόναχος, μέσα στυγερὰ κήπους τοῦ παλατιοῦ.

— Ἡ Βακχίς εἶχε μανιάσει γι' αὐτό.

Μία μέρα, συνοδευμένη ἀπὸ μερικὲς φίλενάς της, παραβύλαξε τὸν ὁρῶντα μελαγχολικῶς, ὅπως ἀποκαλοῦσε τὸν Γύγη κοντὰ σ' ἕνα μικρὸν καλὸν τῆς Ἀφροδίτης, ἔπειτα ἐκεῖνος συνήθισε νὰ σέρνῃ τὰ πόδια του.

— Σὲ μὴ σιγῇ, τὰ κορίτσια πετάχτηκαν ἀπὸ τὴν κρύπτη τους καὶ ἔβραζαν, γελώντας, τὸ δρόμο τοῦ περιπατοῦ.

— Ὁ Γύγη; ἐξομολογήθηκε λίγο, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὰ χάσῃ.

— Τὶ θέλετε ἀπὸ μένα! τίς ρώτησε κοιτάζοντάς της θάρρατα.

— Μία πληροφόρησι, ἀρχοντα μεγάλες εἰσβολές, ἀπάντησε ἡ Βακχίς.

— Ἀν μπορῶ νὰ σὰς τὴ δώσω εἰμαι σὲς διατάγας σὲς... Τὶ θέλετε λοιπὸν νὰ μάθετε;

— Ἀν εἶνε ἀλήθεια δὲ δὲν ἔχετε καρδιά;... Ἀν μ' ἔλα ὅσα καὶ ἂν κἀνὴν μία γυναίκα γιὰ σὰς, ἡ καρδιά σας δὲ ἂν μπορῇ ποτὲ νὰ χτυπήσῃ γι' αὐτήν;

— Ὁ Γύγη; χιμογέλασε μελαγχολικὰ καὶ κοίταξε ἀσφρά με τὸν βασιλέα πὺς κρατοῦσε στὰ χεῖρά του, τὰ χρυσὰ μαλλί τῆς Βακχίδος, ἀπάντησε:

— Ἀγαπητό μου παιδί, ἡ ἐρώτησή σου εἶνε λίγο ἀδύνατον... καὶ ἡ ἀδύνατον τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἔδινε τὸ δικαίωμα νὰ μὴν ἀπαντήσω καθόλου... Αὐτὸ ὅμως ἔβγαλε τὸν Γύγη δὲν ἦ Νυσία ἦταν ὅπως ἔλεγε ἀπὸ τὴν ἀντιμέτωπὴν τῆς Νεμέας. Κατολοβόνησε ὡστόσο δὲ μὲς τὴν ἀπάντησίν του εἶπε νάναι τὸ βραδύ νὰ περὶ αὐτὸν ἔβγαίνει κερδισμένος ἐκεῖνος.

— Καὶ ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ ἀλλή; φώναξαν μαζὺ περιεργὰ καὶ τὰ τρία κορίτσια.

— Ὁ Γύγη; ἔτεινε τὸ χέρι του πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ δρόμου Τμώλου.

— Ἐκεῖ φηλὰ, ἀπάντησε, στὸν ἔξω ἐνδὲς αἰένου ἀπὸ πικρο-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

— Ὁ Κανδαυλός ἦταν τόσο μανι-

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΙ ΣΥΖΥΓΟΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἡ Ἐκνήππη τοῦ Σωκράτους. Τὸ εὐλοκόπημα τοῦ φιλοσόφου. Τὶ τιμωρίες τοῦ ἐπέβαλε ἡ Ἐκνήππη. Ἡ γυναίκα τοῦ Ντῦρερ. Πῶς ἔκανε τὸ μεγάλο ζωγράφο νὰ πεθάνῃ. Κι' ὁ Σαίξπηρ δυστυχισμένος σύζυγος. Τὶ τραβοῦσε ὁ Μωάμεθ ἀπὸ τὴν γυναίκα του. Ἡ Μεσσαλίνα, κλπ.

Ἡ τετάρτη ἐπέτειος τῆς ἐκτακτητεῖας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διασημοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Ἀλμπρεχτ Ντῦρερ μᾶς θυμίζει καὶ τὰ μαρτύρια τὰ ὁποῖα ὑπέφερε ὁ μέγας αὐτὸς καλλιτέχνης ἀπὸ τὴν γυναίκα του.

Μὰ δὲν ἦταν μόνος αὐτὸς μέσα στὴ χορεία τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ὁ ὁποῖος βασανίστηκε ἀπὸ τὴν γυναίκα του. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι, πρὶν καὶ μετὰ ἀπ' αὐτόν, τράβαζαν τὰ πάνδεινα, γιατί ἔφυγε ἡ ἀπὸ τὴν γυναίκα του ἀντιθέτως μανιάντες.

Κι' ἀρχίζουμε ἀπὸ τὴν γυναίκα τοῦ Σωκράτους, τὴν ἱστορικὴν Ἐκνήππη. Ἀκούστε τώρα τὰ βασανιστὰ καὶ τὰ μαρτύρια ποὺ ὑπέφερε ἀπ' αὐτὴ ὁ μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ κυρὰ Ἐκνήππη, ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες μετὰ τὸ γάμο της μετὰ τὸν Σωκράτη, ἀρχισε νὰ δείχνῃ τις πρώτες ἰδιοτροπίες της. Στὴν ἀρχὴ τὸν γυναικὶ ἀδύνατον, μὰ γρήγορα τὴς γυναικὶς διαδέχτηκαν αἱ καυγάδες, αἱ οἱ πολὺς φερόμεν κατέληξαν σὲ θλιβερό ἐπίλογο: σὲ ἄγριο εὐλοκόπημα τοῦ φτωχοῦ φιλοσόφου!

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ. Πολλὲς φορές μάλιστα ἐυρίσκει τὸν κυνὶδὸν νὰ ἐργάζεται σὲ χ' ὡρὸ κλῆδ.

Ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ Ἐκνήππη γίνετο θηρία ἀνήμερο. Δὲν ἄρνηε τὸν ἄντρα της νὰ σταθῇ σὲ χ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ Η ΑΓΥΡΤΕΙΑ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΑΙ

Αι σύγχρονοι πρόοδοι του πνευματισμού. Πότε πρωτοφανερώθηκε ο πνευματισμός. Τό περίφημο «τραπέζακι». Πώς εργάζονται τα μέντιουμ. Τι κάνουν για να ελευθερώσουν τα χέρια τους και τα πόδια τους από τον έλεγχο των παρακαθημένων. Ένας εξυπνός επιχειρηματίας που φωτογράφιζε τους νεκρούς. Τι έκανε για να μη βγαίνουν τα πνεύματα ανάποδα, κλπ.

Η διάσημος Εύδασια Παλαδίνο

Είναι αλήθεια ότι ο πνευματισμός έκανε στις ημέρες μας σημαντικές προόδους. Ο πνευματισμός μάλιστα έχει εξελιχθεί τελευταία σε αληθινή επιστήμη. Έχει τους μελετητές του, τις εταιρείες του και τα περιοδικά του, ακόμη και στην Ελλάδα!

Είναι επίσης αλήθεια ότι με τον πνευματισμό έχουν επιτευχθεί καταπληκτικά αποτελέσματα, τα οποία είναι άναμφισβήτητα επιστημονικά. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι και άλλοτε όπως και τώρα δεν υπάρχουν οι εμεταλλευόμενοι πνευματισμοί εις βάρος των διαφορών αφέλων. Όταν το 1852 έγιναν τα πρώτα πνευματιστικά πειράματα μετ'εραπειάκι πολλοί άνθρωποι που τους έβασάνιζε η σκέψις περί της άθανασίας της ψυχής, νόμισαν ότι βρέθηκε πια η λύσις του προβλήματος αυτού και ότι θα μπορούσαν πια στο μέλλον να επικοινωνούν εύκολα με τους άγαπητούς τους νεκρούς. Βέβαια, το ραπεζάκι αυτό καθ' εαυτό δεν είχε απάντη. Σήμερα έχει ξεγηθή η επιστημονική με μηχανικούς λόγους μπορεί ένα τραπέζι να κουνιθή αν πολλοί άνθρωποι που κάθονται γύρω του άκουμπουν επάνω σ' αυτό τις μύτες των δακτύλων τους. Τό διάφορα όμως «μέντιουμ» που λάβωσαν μέρος σ' αυτές τις συνεδριάσεις, εξαπτόσαν τις περισσότερες φορές τους οπαδούς του πνευματισμού, κάνοντάς τους να νομίζουν πως φέρνουν τα πνεύματα του ενός ή του άλλου νεκρού. Στο τέλος πάντοτε απέκλυπταν η απάτες τους.

Τά πρώτα τέτοια «μέντιουμ» που παρουσιάστηκαν ήταν οι αδελφές Φόξ, στην Χάιντςβιλ της Αμερικής, το 1848. Οι δύο αδελφές αυτές καθώρθσαν με διάφορα τεχνάσματα να προσκαλέσουν στο σπίτι τους διάφορα φαινόμενα τα οποία ο κόσμος χαρακτήριζε ως υπερφυσικά. Αυτό έδωσε αφορμή στη πνευματιστική κίνησι, η οποία σε λίγο έλαβε τέτοια διάδοσι ώστε κατά το 1870 ο αριθμός των οπαδών του πνευματισμού ανήρχετο μονάχα στην Αμερική σε 8-10 εκατομμύρια και τα μέντιουμ σε τριάντα χιλιάδες. Οι αδελφές Φόξ λοιπόν είχαν βρει άμεσως μιμητές, οι οποίοι κι αυτοί με την σειρά τους βρήκαν ευρύ πεδίο δράσεως εις βάρος των αφέλων ανθρώπων. Αυτές όμως, όπως του ότι ήταν οι πρώτοι μέντιουμ, υπήρξαν και μοναδικές στα κατορθώματά τους γιατί καθώρθσαν να παρουσιάσουν και τα πνεύματα ολόσμων—άνωνι—των εις πλήρες σκότος. Αργότερα όμως ομιλούνταν εις άπιαστες τους, αλλά τότε πάλι είχε πιαστεί δρόμος και δεν μπορούσε να σταματήσει.

Ας ίδουμε όμως πρώτα υπό ποιους όρους έγνωσι να εργάζεσαι ένα μέντιουμ για να μπορέσει να κάνει την

δουλειά του χωρίς να έχει φόβο να αποκαλυφθή. Έν πρώτοις, θέλει στο δωμάτιο της πνευματιστικής συνεδριάσεως να υπάρχει απόλυτο σκοτάδι, δεύτερον έγνωσι ολοι οι λαμβάνοντες μέρος στη συνεδρία να κρατούνται από τα χέρια και τρίτον άπαιτεί να γίνεται και θόρυβος από ομιλίες, μουσική κτλ. Έγνωσιται ότι μ' αυτό τον τρόπο καθιστά άχρηστες τις κυριώτερες αισθήσεις των παρισταμένων, την όρασι, την άφή και την ακοή. Έτσι δεν μπορεί να εξακριβωθή η απάτη, αν υπάρχει, και ούτε μπορεί κανείς να συγκεντρώση την προσοχή του. Επίσης απαγορεύεται να άνάγη κανείς έξω από το φως ή να πιάσει το μέντιουμ—υπό το πρόσχημα ότι μ' αυτό μπορεί να πάθη ένα σοβαρό κλονισμό ή ύγεια του. Τό δόγμα αυτό ισχύει και σήμερα και στις σοβαρότερες ακόμη πνευματιστικές συνεδριάσεις, ρολο-

ό εξής. Τό μέντιουμ πλησιάζει σιγά-σιγά τα δύο του χέρια τό ένα κοντά στο άλλο και, σε δεδομένη στιγμή βοηθούμενο από τό σκοτάδι και από τον θόρυβο μπορεί και ελευθερώσει τό ένα χέρι του και βάζει στη θέση του τό άλλο, κάνοντας έτσι τον παρακαθημένο του να νομίζει ότι κρατά τό ίδιο χέρι. Και έτσι, ενώ και οι δύο παρακαθημένοι, άγγίζουν ένα και τό αυτό χέρι—, δύο δάχτυλα ο ένας άριστερά, δύο δάχτυλα ο ένας δεξιά—, νομίζουν ότι κρατούν δύο χέρια. Τήν μέθοδο αυτή την χρησιμοποιούσαν και την χρησιμοποιούν και τώρα ακόμη πολλά μέντιουμ με μεγάλη επιτυχία. Η περιώνυμος Εύδασια Παλαδίνο έκανε τό περισσότερα «τρυκ» της μ' αυτόν τον τρόπο.

Πολλά μέντιουμ για να πείσουν τους λαμβάνοντας μέρος στην συνεδρία περί της ειλικρίνειας τους δέχονται να κρατή ο έλεγκτής και τό

πνευματισμού. Και μολαταύτα ή Φλωράνς Κούκ συνελήφθη δύο φορές επί αυτοφώρ να παίξει ή ίδια τον ρόλο του «πνεύματος». Και αυτό τό άτύχημα θά της συνέβαινε ακόμη περισσότερες φορές αν δεν εφρόντιζαν οι φίλοι της να άποκλείουν από τις συνεδριάσεις κάθε ύποπτον.

Ένα θανάσιμο πλήγμα για τους πνευματιστές ήταν ή άποκάλυψις των άπατών του περιφήμου μέντιουμ Στάνομπουρν, στον Αγ. Φραγκίσκο, τό 1890. Αυτός, όπως άπεκαλύφθη άργότερα άνήκει σε ένα θανάσιμο οργανωμένο σύλλογο άπατεώνων μέντιουμ, οι οποίοι κρατούσαν και βιβλία ακόμη για τους ύποπτους πνευματιστές. Στο Σύνδεσμο αυτόν άνήκον και έυλογογοί οι οποίοι άναλαμβάνουν να ετοιμάζουν όλα τά χροιά για τό ύπερφυσικό πειράματά των μέντιουμ: κρούει πόδες, τραπέζια με μηχανισμό κτλ.

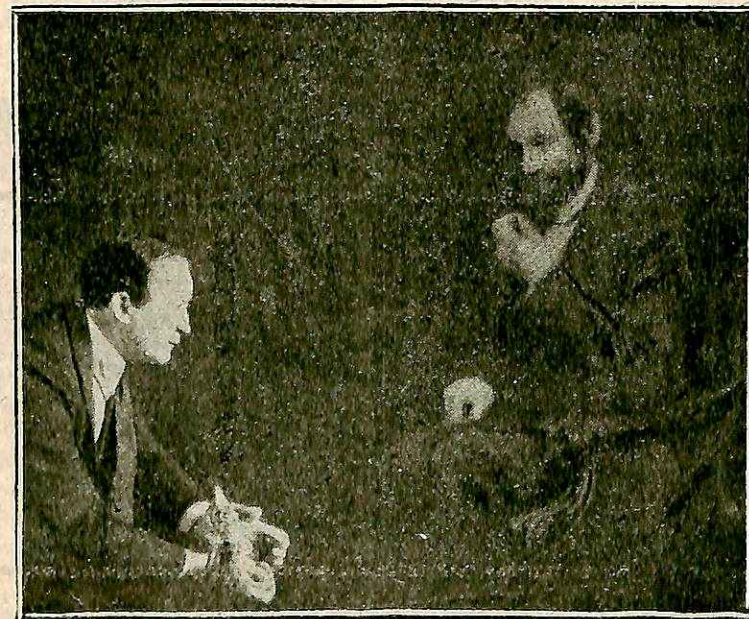
Μία από τις «επισκευές» του Στάνομπουρν ήταν και οι φωτογραφίες των πνευματών. Κατά τό διάστημα δηλαδή των πνευματιστικών συνεδριάσεων έλαμβάνοντο φωτογραφίες του μέντιουμ με μαγνήτην και στην εμφάνισί τους φαινόταν δίπλα του φωτογραφισμένο και ένα πνεύμα τό όποιον τους είχε τιμήσει διά της παρουσίας του.

Ο Στάνομπουρν δεν ήταν ο πρώτος που είχε φωτογραφίσει «πνεύματα». Πρώ τριάντα σχεδόν έτών, τό 1861 ένας άλλος φωτογράφος, ο άμερικανός Μούλνερ είχε δηλώσει ότι ανέλαμβανε κι αυτός να φωτογραφίσει πνεύματα. Η φωτογράφησις γινόταν όπως συνηθώς. Μετά την εμφάνισι όμως της πλάκας φαινόταν κοντά στον φωτογραφισμένο και ή εικόνα ενός προσφιλούς του νεκρού. Οι δουλειές του Μούλνερ επήλθαν λαμπρά και γρήγορα βρήκε πολυαριθμούς μιμητές. Έτσι, στο Παρίσι κατά τό 1870 έκανε χρυσές δουλειές ένας άλλος φωτογράφος πνευματών ο Γάλλος Μπουγιέ, ο όποιος όμως στο τέλος άπεκαλύφθη ότι δεν ήταν παρά ένας άπατεών.

Έγινε άτυχημογκή έρευνα στο σπίτι του ή οποία έφερε σε φως ολόκληρη πιασμένη ποσότητα διαφόρων προσώπων και άλλων ειδών άπαρτήτων με τις φωτογραφίες των πνευματών.

Από τό 1870 κι ύστερα άρχισαν να δια τους ακόμη. Άλλά αυτά εινε ακόμη εύκολα να ελευθερωθούν από τά χέρια. Γιατί άπλούστατα τό μέντιουμ, βάζει με τόπο τό πόδι του από τό παπούτσι και εργάζεται ελεύθερα ενώ ο έλεγκτής πατάει τό παπούτσι ότι πατάει τό πόδι του μέντιουμ!

Κατά την εποχή της μεγάλης άνθήσεως του πνευματισμού τά μέντιουμ μπορούσαν να εργασθούν εύκολάτα, γιατί δεν είχαν παρά ελάχιστους μόνον οπαδούς και καμία εξέλεγει. Γι' αυτό τον λόγο έκαναν και πολύ περισσότερα πειράματα απ' ότι κάνουν οι σημερινοί διάδοχοί τους. Κατά τό 1870 και 1880 στις πνευματιστικές συνεδριάσεις δεν ήταν τίποτε τό άσυνήθιστο ή έμφάνισις ολόκληρων πνευματών. Οι συνεδριάσεις μάλιστα που έγινοντο στο σπίτι του δασύχου φυσικού Ουίλλιαμ Κούκ, στις όποιες παρουσιαζόταν ακόμη και με φωτομένο τό δωμάτιο με μοναδικές στά χρονικά του

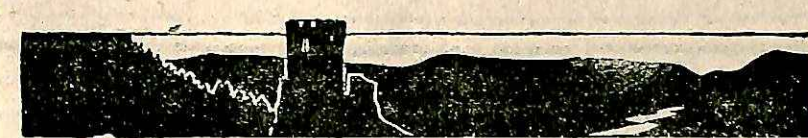
Πώς ο ταχυδακτυλουργός Χουντίνι φωτογραφήθηκε μαζί με τό πνεύμα του Άβραμ Λίνκολν.

νότι έπανελημμένος έχει άποδειχθή ότι ποτέ τό μέντιουμ σε τέτοιες περιπτώσεις δεν έχει άσυνανθή τίποτε άλλο από έναν φόβο.

Τό κράτημα όλων των παρισταμένων από τά χέρια, ή άλυσίδα, καθώς την λένε, έστηρίζετο στην ιδέα, πού τότε είχε πια άποδειχθή ως έσφαλμένη, ότι τό ηλεκτρικό ρεύμα τό έπρεπε να κυκλοφορή μεταξύ εκείνων πού έλάμβανον μέρος στην συνεδρίασι για να αύξάνη ή δύναμις του μέντιουμ. Πραγματικώς όμως τις περισσότερες φορές γινόταν αυτό για να μήν μπορεί κανείς από τους παρισταμένους ν' άνακαλύψη τί κάνει αν τό μεταξύ τό μέντιουμ. Θά ρωτήση κανείς: Μά και τό μέντιουμ δεν έχει τά χέρια του μέσα στην άλυσίδα αυτή; Τις περισσότερες φορές έχει τό ένα χέρι ελεύθερο. Και αν όμως ακόμη τύχει να έχη και τά δύο του χέρια πιασμένα, τότε καθορίζονται κατά πολλούς και διαφόρους τρόπους να ελευθερώσει τό ένα, πράγμα πού δεν εινε και τόσο δύσκολο, έφ' όσον έπικρατεί πλήρης σκότος. Ο άπλούστερος τρόπος εινε

Ο ταχυδακτυλουργός Χουντίνι δείχνει πως ελευθερώνει κανείς τά πόδια του από τον έλεγχο βάζοντάς τα από τό παπούτσι

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τό χαρμέι του Σουλτάνου του Μαρόκου.

Στό Μαρόκο, σύμφωνα μ' ένα παλαιό έθιμο, μετά τό θάνατο του Σουλτάνου, ο διάδοχος του έκτός του θρόνου κληρονομεί και τό άτοκρατορικό χαρμέι πού άποτελείται από τις γυναίκες του μεταστάτος κι' από τις ευνούμηνές του. Έτσι, ο δυστυχισμένος διάδοχος εινε υποχρεωμένος σώνει και καλά νάχη ως γυναίκες του και ευνούμηνές του εκείνες πούχε κι' ο πατέρας του κι' ή όποιες εινε ούτε λίγες ούτε πολλές: Διακόσιες!

Τό δάβαρο αυτό έθιμο άπησχόλησε τελευταία τη γαλλική Κυβέρνησι (τό Μαρόκο, ως γνωστόν, εινε γαλλική άποικία), ή όποια ήθέλησε αν άχι να καταργήση έλοσχερώς, πάντως όμως να τότροποποιήση. Και ή έύκαιρία αυτή δόθηκε με τό θάνατο του Σουλτάνου του Μαρόκου Μούλνι Γιουσέφ.

Τό πρόβλημα της διαδοχής του θρόνου προέβλεπε δύσκολο. Νόμιμος διάδοχος ήταν ο πρωτότοκος γιός του Σουλτάνου Γιουσέφ. Μά αυτός, ό όποιος είχε μεγαλώσει στά δουλεδάκια της Μονμάρτης εδήλωσε πως άρνειται να δεχθή τό στέμμα του Μαρόκου, γιατί δεν ήθελε να κληρονομήση και τις 200 γυναίκες του πατέρα του.

Τήν ίδια άρνησι προέβαλε κι' ο δεύτεροτοκος γιός του άποθανόνου πριγκιπάτου Στέφαν Φίλιπς, άλλος αυτός, αν και έπροσλήρωσε τό νοίκι ενός έτους, την έγκατέλειπε έσχυρίζόμενος ότι άκούγε στο βάθος της άνεξηγής του θρήνου σάμπως να έπνυναν ένα μικρό παιδί.

Η έφημερίς «Νταίλυ Έξπρες» έδημοσίευσε ολόκληρο τηλεφώρο περί έμφανίσεως φαντασμάτων στην έπαυλι, άλλ' ο ιδιοκτήτης έκίνησε άγωγή άναντιον του δραματικού συγγραφέως και της έφημερίδος «επί δυσφημήςει» του σπιτιού του. Οι άναγόμενοι καταδικάσθηκαν να πληρώσουν στον ιδιοκτήτη άποζημίωσι 200 λιρών.

Σουλτάνου ο Έλ-Χασσάν. Κ' έτσι κατ' άνάγκην ή διαδοχή του θρόνου έπτασε στο τρίτοτοκο και άνήλικο γιό του Μούλνι Γιουσέφ, τον Σίντι Χαμινιά.

Η Γαλλική κυβέρνησις τότε έδήλωσε στον Μαροκινό λαό, ότι θά δέλυε τό Σουλτανικό χαρμέι, έπειδή ο νέος Σουλτάνος λόγω της άνηλικιότητός του δεν μπορούσε να έχη τόσες γυναίκες. Και τό δέλυσε πράγματι.

Κ' έτσι ή διακόσιες γυναίκες του Σουλτανικού χαρεμιού του Μαρόκου, ένα ώρατο πρωί, δρέθησαν πεταγμένες στους πέντε δρόμους. Ο νεαρός δε Σουλτάνος Σίντι Χαμινιά, ύστερα από καιρό, παντρεύεταν την ώραλα κόρη του έσχυρου Μαροκινού άρχηγου Τούγκι από τον Άτλαντα.

Μια περίεργη δίκη

Πρό δεκαετίας έγινε μία πολύ περίεργη έγκληση στην Άγγλια. Επρόκειτο για μία έπαυλι κεμένη κοντά στο Δονέινο και για την όποιαν διεδόθη ότι ήταν στοιχειωμένη, ενώ δεν ήταν, όπως άπέφανεθ τό Δικαστήριο. Η έπαυλις αυτή στα 1913

ένοικιάσθη στο δραματικό συγγραφέα Στέφαν Φίλιπς, άλλος αυτός, αν και έπροσλήρωσε τό νοίκι ενός έτους, την έγκατέλειπε έσχυρίζόμενος ότι άκούγε στο βάθος της άνεξηγής του θρήνου σάμπως να έπνυναν ένα μικρό παιδί.

Η έφημερίς «Νταίλυ Έξπρες» έδημοσίευσε ολόκληρο τηλεφώρο περί έμφανίσεως φαντασμάτων στην έπαυλι, άλλ' ο ιδιοκτήτης έκίνησε άγωγή άναντιον του δραματικού συγγραφέως και της έφημερίδος «επί δυσφημήςει» του σπιτιού του. Οι άναγόμενοι καταδικάσθηκαν να πληρώσουν στον ιδιοκτήτη άποζημίωσι 200 λιρών.

Η στοιχειωμένη έλλα, μετά την άπόφασι του Δικαστηρίου άρχισε να ξαναποκητή την οπόληψή της, ετε στα 1916 άλλη άγγλική έφημερίς τό «Νταίλυ Μαίηλ» άναδημοσίευσε τό θύλο των φαντασμάτων της. Ο ιδιοκτήτης έκίνησε νέα δίκη λέγοντας ότι εξ αίτίας της άναδημοσίευσής ή έλλα έμεινε άναίκαστη και ότι μερικιο του προσφέρουν μόνο 500 λίρες για να την άγοράσουν, ενώ άλλος ήσαν πρόθυμοι να την νοικιάσουν, αλλά με την συμφωνία να μην

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΕΓΓΡΑΦΟ

Στό Βατικανό, ως γνωστόν, όπάρχουν σπουδαία ιστορικά έγγραφα. Ένα απ' αυτά εινε κ' ένα συμβόλαιο δωρεάς προς την Μονή των Βενεδικτινών του Νουαγιέ και τό όποιον έχει συνταχθή κατά τό 999 μ.Χ., ένα χρόνο δηλαδή πρό του ιστορικού έτους 1000, κατά τό όποιο όλος ο κόσμος περιμενε να γίνη ή δεύτερα παρουσία.

Ίδου μία περικοπή του ιστορικού αυτού έγγραφου:

«Έπειδή επίκειται τό τέλος του κόσμου, καθώς τό προαναγγέλου διάφορα τέρατα και σημετα επί της γής και επί του ούρανο, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι θέλοντες να εξαγοράσωμεν τά άμαρτήματά μας, δωροδμεν στη Μονή των Βενεδικτινών του Νουαγιέ έδωκεν την περιουσία μας Στήν περιπτώσι κατά την όποια ήθελε άμφοδητή ή δωρεά μας. αυτή, παρακαλούμεν να διαταχθή ο Άμπιρνού, ο Νταβάν κι' ο Κορέ κι' όλοι οι δαίμονες της Κολάσεως, ν' άνοίξουν ένα δάβαρο και να γκρεμίσουν μέσα στις φλόγες πού θά βγαλύνουν απ' αυτό, όλους εκείνους πού θά άμφοδητήσουν τη δωρεά μας αυτή!...»

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ο Γάλλος συγγραφέας Βουζελας στα τέλη της ζωής του είχε μεγάλες φτώχειες. Έπειδή δε, δεν είχε χρήματα να έξοφλήση τό χρέη του, κάλεσε ένα συμβολαιογράφο να του συντάξη τη διαθήκη του. Ο ευσυνείδητος και τίμιος συγγραφέας έριξε διά της διαθήκης του να πωληθούν όλα του τά βιβλία, μετά τον θάνατό του βέβαια, και να πληρωθούν οι δανεισταί του. Σε περίπτωση δε πού δεν θά έπαρκοισε ή αξία των βιβλίων του να έξοφληθούν όλοι οι δανεισταί του, έριξε να έκτεθη τό πτωμα του σε δημόσια, στην όποια μονάχα χειρουργοί ήμπορευσαν να λάβουν μέρος, για να χρησιμεύση έτσι σ' αυτούς τό σωμα του για τις άναγκαίους μελέτες του.

Ο χρονικογράφος της εποχής άναφέρει ότι μόλις ο Βουζελας όπέγραψε την διαθήκη του αυτή άφήκε ένα στεναγμό άνακουφίσσεως και άμέσως έξεφύθησε. πληρώσουν νοίκι για τό πρώτο χρόνο, έως ότου δεδαλωθούν οι δανειστές. Κατά τη δεύτερη αυτή δίκη ή έφημερίς καταδικάσθηκε σε άποζημίωσι 90 λιρών. Σήμερα κατοικεί στην έλλα ένας άτυχημένος, ο όποιος έπληροφόρησε τους δημοσιογράφους ότι τά φαντάσματα βρισκονται μόνο στη φαντασία του δραματικού συγγραφέως και ότι οι κρότοι πού άκούγε ήσαν από τους ποντικούς!

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Για το απόγευμα, από τα σύνθετα φορέματα προτιμώνται τα ντε-πιές. Τα ντε-πιές κάμουν συγχρόνως την εντύπωση φορέματος σπέρ η άρκατα βαρείας τουαλέτας: αυτό όμως εξαρτάται από τα υφάσματα που τα αποτελούν και από τις γαρνιτούρες που τα στολίζουν.

Από τέτοια μάλλινο, από κασά, από ελαφρά λαϊνά, γίνονται απλές φούστες, πρακτικές πολύ, κατάλληλες για τον περίπατο και τις εκδρομές.

Επίσης από κρέπ μεταξωτά, μάλλινα ή ακόμη και βαμβακερά γίνονται φούστες πλισέ, λεπτές, ελαφρές και κυματιστές στο βάδισμα, οι οποίες πηγαίνουν θαυμάσια με μπλουζες από κρέπ-ντε-σίν, κεντημένες με χρώματα ζωηρά ή και με τους ίδιους χρωματισμούς του υφάσματος.

Αυτή άλλως τε είναι η μπλουζα που καθορίζει τον βαθμό της κομψότητας μιας τουαλέτας.

Μπλουζα από μεταξωτό ή από λαμέ φοριέται με φούστα από λαϊνά, καθώς και με μιά φούστα από μεταξωτό κρέπ.

Γαρνιτούρες από τρέσσες σκοθρες πολύ απλές πηγαίνουν ωραία σε μπλουζα από λαϊμέ ή όποια φοριέται με φούστα από κασά.

Σπανίως βλέπουμε ντέπιες από το ίδιο υφάσμα.

Συνήθως η μπλουζα είναι πιο άνοικτη από την φούστα.

Οι κεντημένες μπλουζες, τα πυλόβερ με τα πολύχρωμα σχέδια, έχουν το προνόμιο ότι μπορούν να φορεθούν με διάφορες φούστες παντός χρώματος.

Μη ξεχνάτε όμως πως τώρα την εποχή της μεγάλης ζέσης, ιδίως στον τόπον μας επικρατούν τα φορέματα από υφάσματα εμπριμέ διαφόρων ποιτήτων και χρωματισμών, και τα φορέματα από κρετόν, τα οποία ενώ σάς άρχας τα θεωρούσαν μόνον το πορτί μέσα στην πόλη τώρα τα φορούν και το απόγευμα.

Φορέματα βραδυά γίνονται από λεπτά υφάσματα εμπριμέ ή κεντημένα με στράς, από μουσό, και από μεταξωτό βουόλ συνδυασμένο με δαντέλλα. Βλέπουμε όμως και φορέματα ολόκληρα από δαντέλλας.

Τα βραδυά φορέματα από μεταξωτό υφάσμα γαρνίζονται συχνά στη φούστα με μιά μπάντα από δαντέλλα που χωρίς καμιά ντουμπλό, αφήνει να διακρίνονται οι γάμπες, και πίσω είναι πιο μακροά, φθάνει κάποτε ως τον αστραγάλο.

Σε πολύ νέες γυναίκες και πολύ νέα κορίτσια πηγαίνουν καλά φορέματα από χρωματιστό ταφτά, με κορσάκο ίσιο, εφαρμοσμένο, που φθάνει λίγο πιο κάτω από την ταγία. Από εκεί και ύστερα αρχίζουν σιγά σιγά από βολάν σουρωτά, τα οποία σχηματίζουν φούστα πολύ πλατιά, σαν αυτές που φορούσαν τότε. Επίσης πολύ κομψή τουαλέτα γίνεται με τούλινη φούστα και κορσάκο από σατέν ή από ταφτά.

Οι κάλτσες που φορούμε με τις βραδυές μας τουαλέτες είναι πάντοτε μεταξωτές χρώματος δικιά ή σαίρ.

Όσον αφορά τα παπούτσια καμιά κομψή κυρία δεν θα φορέσει γοβάκια από δέρμα χρωματισμένο ή ασημένιο, τα οποία δεν θεωρούνται πλέον καθόλου σιμ αλλά θα προτιμήσει γοβάκια λαμέ γαρνιρισμένα με

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Δύο ωραιότατα φορέματα στυλ. Το πρώτο γίνεται από ταφτά μωβ. Τα βολάν της φούστας, καθώς και το επάνω μέρος του κορσάκου, έχουν μορφοποιήσει από τούλι μωβ, λουλούδια από βελούδο μωβ πιο σκοθρο, στολίζουν τη ζώνη. Το δεύτερο φόρεμα είναι από σατέν πράσινο και γαρνίζεται στο κορσάκο και στη φούστα με δαντέλλα κρέμ.

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙ

Φόρεμα από κρέπ μαύρο εμπριμέ με πράσινα σχέδια. Είναι σουρωτό στα πλάγια, έχει ζώνη νεραπέ και γραβάτα από το ίδιο υφάσμα και ε-παναφόρι από κρεπ έλλα πράσινη με ντουμπλό από το ίδιο υφάσμα.

Τα άνθη τοποθετούνται συχνά στην ταγία κάποτε στη μύτη του ντεκολτέ εμπριμέ ή πίσω στην ωρο-

ΓΙΑ ΝΕΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Όμοιο φορεματάκι από κρέπ-ζωρ-ζέτ, εφαρμοσμένο με μικρές πιέτες.

Κοσμήματα συνειθίζονται με χρωματιστές πέτρες άσορτι με τα φορέματα ή αντίθετως χρώματος.

Οι εμπριμέδες γίνονται σιγήτως από υφάσμα εμπριμέ. Μά γίνονται και από υφάσμα απλό όταν γαρνίζονται μ' ένα μεγάλο λουλούδι κεντημένο ή ζωγραφισμένο.

Ομπρέλλες και τσάντες από κρετόν συνοδεύουν συχνά τα φορέματα από κρετόν, αλλά και τα απλά μονόχρωμα φορέματα.

Και κάτι που σάς έχω προείπει. Το πολύ χτυπητό βάψιμο δεν είναι πλέον της μόδας. Όσο το ξυρισμένο φρύδι. Πολύ αντιπαθητικά δεν θεωρούνται καθόλου οίκα και ετυμώσε το εκατάλαβε αυτό κάθε κυρία με λεπτό γούστο.

Η Φίλη σας

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Για να εξαλείψετε τους λεκέδες από οποιοδήποτε υφάσμα έτοιμάστε ένα εκχύλισμα από φύλλα κισσού: κατά τον εξής απλούστατον τρόπο: χύστε επάνω σε διαλεγμένα φύλλα κισσού ζεματιστό νερό και βρέχετε καλά το λεκέ με αυτό, τον τρίψετε μ' ένα καθαρό άσπρο πανί και τον ξεβγάψτε με καθαρό νερό.

Μη πετάτε το μικρά κομμάτια που μένουν από τα παπούτσια. Φυλάξτε τα και όταν μαζευτούν αρκετά, τα ξύνετε, τα ξυμώνετε με νερό, δίνετε στη ζύμη, δι. σχήμα σάς άρεσει και και τα αφήνετε να ξεραθούν στον ήρα.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ "ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ", ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Α. Ε.

Ζητήσατε εις τα καλύτερα Καταστήματα 'Αθηνών, Πειραιώς και 'Επαρχιών Κρεπ-ντε-Σίν, Φουλάρ, Ζωζρέτ, Κρεπ-Σατέν, Κρεπ-Φάιν, Σαρμέζ, Ταφτά, Πονζέ, κλπ.

Προς διάκρισιν της γνησιότητος των φέρουν εις τὰς παρυφὰς (οὐχίαν) ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ Α. Ε.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΕ

Πρώτην φοράν εισάγονται εις την 'Ελληνικὴν ἀγοράν τὰ ἀπγοσμίου φήμης 'Αγγλικὰ Κασμήρικα ΣΕΒΕΝΤΕΕ

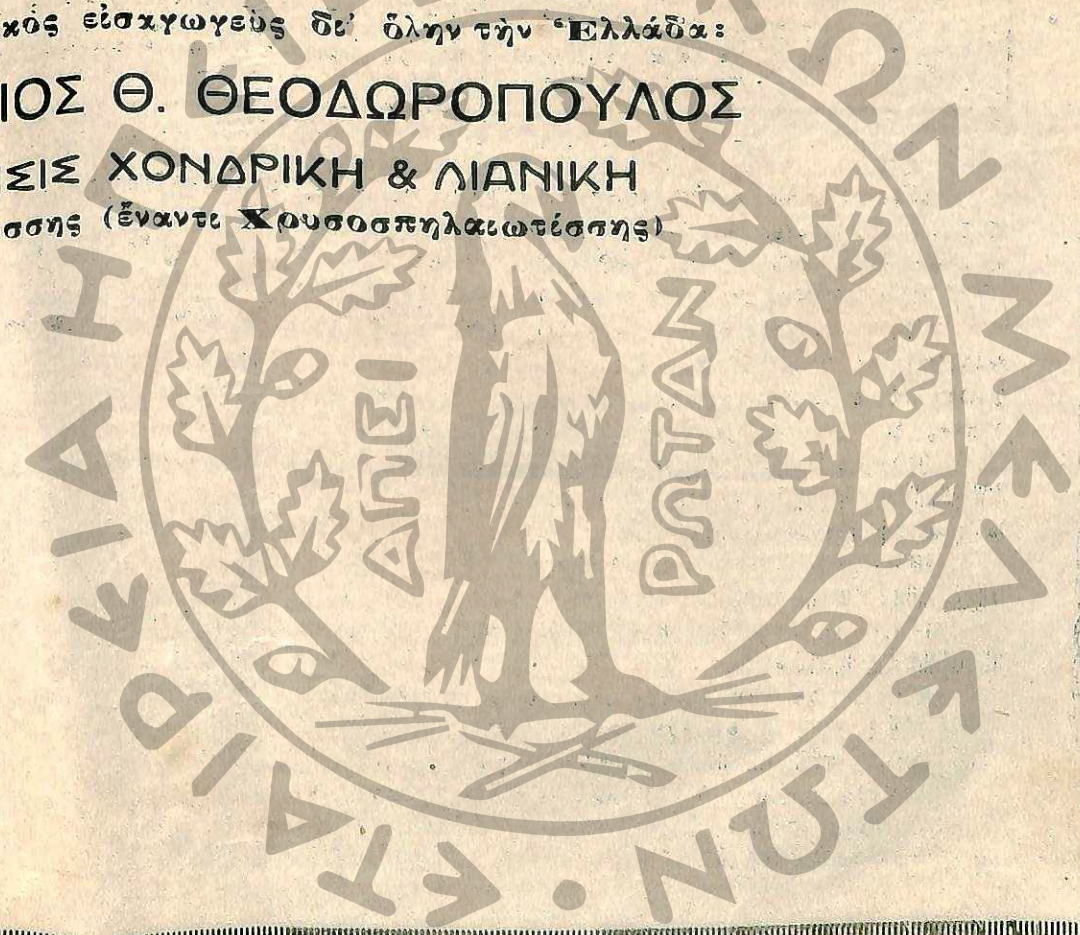
ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΥΠΕΡΟΧΑ εις ἀρὴν. ποιότητε, εις χρωματισμὸν καὶ ΔΕΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ

'Απ' ἀκλειστικὸς εἰσχωγέυς δι' ὅλην τὴν 'Ελλάδα:

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ

Ὁδὸς Βύσσης (ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτέσεως)

Ο μόνος τρόπος για να περάσετε ευχάριστα το καλοκαίρι σας είναι να προμηθευθήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Όπου κι αν βρέσκεσθε, στην έξοχή, σε ταξείδια, στις λουτροπόλεις, είτε αν παραμείνετε εις τὰς πόλεις σας ή «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θα είναι ο πιο καλός, ο πιο ευχάριστος, ο πιο διασκεδαστικός σύντροφός σας.

Εις τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου» :

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΕΛ (Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 60 ἐξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» ἔργον μυστηριῶδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΝ ΣΤΟΥΚΕΡ Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 30 ἐξωτ. δρ. 40 . Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν ποὺ νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπόρουμε νὰ πῶμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλεῖαν ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΗΝΤΓΚΑΡ ΠΟΒ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἐσωτ. δρ 15 ἐξωτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περίπεταιαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαίουν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρωμάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΙΛΖΑΚ ελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20 ἐξωτ. δρ. 30). Μέσα εἰς τὰς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, μὲ βασανιστὴν τῶν δυὸ ἀδελφῶν ἀγῶνων ἐραστῶν, τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20 ἐξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριῶδες, τρομακτικόν, πολυπλοκόν, κραταί ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. 20) Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΒΛΛΗΣ ΛΗΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ μὲ τὸ Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΕΥΡΣΕ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. 20) Ἡ «Μονμάρτηρ» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτικαὶ φτώχειαι τῶν περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτηρος».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βεβλίων τῆς βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δρχ. 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 250 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 375 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποικίλων, περιέργων, καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», «Ἡ ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ», «ΤΟ ΗΜΕΡΩΔΙΟ ΤΗΣ ΕΥΑΣ», «ΑΥΟ ΚΑΡΑΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερ-λιγκ «Ἡ ΠΡΙΓΚΗΝΙΣΣΑ ΜΑΛΛΙΝ».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Ἡ ΛΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ», «Ἡ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ «ΕΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΦΕ».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «ΕΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΦΕ», ἡ «ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑ», «ΤΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΑΝ», τὰ «ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΞΙΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ», κ. τ. λ.

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὁ «ΜΗΛΛΑΟΣ», «Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΙΣ», «ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ», «ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΙΡΡΑΝ».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927 καὶ 1928 πρὸς δρχ. 25 ἕκαστον ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.